

Nieuwsbrief PR Updates

Nummer 10, 2023

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2023:2453](#) 10-10-2023

Vrouw heeft recht op tijdens huwelijk opgebouwd nabestaandenpensioen man

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2023:8349](#) 05-10-2023

Werkgever valt niet onder werkingssfeerbepaling bedrijfstakpensioenfonds
Meubelindustrie

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2023:3087](#) 26-09-2023

Beroep op rechtsverwerking premies voor ex-werknemers bij vrijwillige aansluiting
ABP slaagt

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2023:1890](#) 20-09-2023

Overeenkomst verdeling huwelijksgoederengemeenschap, inclusief
pensioenverevening

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2023:2524](#) 19-09-2023

Werkgever aansprakelijk voor niet sluiten WIA-excedentverzekering

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2023:1803](#) 05-09-2023

Werkgever had voor werkneemster gebruikelijke pensioenvoorziening moeten treffen

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2022:6260](#) 28-06-2022

Verevening over opgebouwd pensioen huwelijkse periode, niet over pensioen dat had
kunnen worden opgebouwd

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2023:5424](#) 18-10-2023

Pensioenadviseur heeft juiste uitvoering pensioenregeling onvoldoende gemonitord

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2023:16226](#) 16-10-2023

Hoogte militair arbeidsongeschiktheidspensioen niet onjuist; onvoldoende causaal
verband verslaving en dienstverband

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2023:4020](#) 10-10-2023

Man betaalt in aanvulling op pensioenverevening achterstallig bedrag aan vrouw

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2023:9059](#) 29-09-2023

Kantonrechter verwijst schadestaat onrechtmatige opzegging uitvoeringsovereenkomst naar rechtbank wegens complexiteit en financieel belang

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2023:15167](#) 26-09-2023

Ontbinding arbeidsovereenkomst wegens ernstig verwijtbaar ontslag; billijke vergoeding inclusief pensioenschade

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2023:8908](#) 22-09-2023

Loonvordering toegewezen: geen rechtsgeldige vaststellingsovereenkomst; vordering betaling pensioenpremie aan werknemer afgewezen

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2023:9303](#) 08-09-2023

Uit deskundigenbericht blijkt dat pensioenaanspraak overeenkomt met UPO

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2023:5890](#) 31-08-2023

Vergoeding bij ontslag inclusief pensioenvergoeding in strijd met Wet normering topinkomens

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2023:5036](#) 24-05-2023

Bpf schoonmaak moet bewijzen dat werkgeefster onder haar werkingssfeer valt in plaats van uitzendsector

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2023:1846](#) 28-09-2023

Wachtgeldregeling tot AOW-leeftijd niet verlengd na latere verhoging AOW-leeftijd

Antillen

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGCAA:2023:270](#) 24-10-2023

Onterecht ontslag op staande voet; werkgever moet loonvorderingen betalen en pensioenvoorziening treffen

[Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2023:196](#) 20-10-2023

Stopzetten pensioen is feitelijke mededeling, geen besluit waar beroep openstaat

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGCAA:2023:252](#) 01-03-2023

Kennelijke verschrijving hoogte te betalen ouderdomspensioen

RECHTSPRAAK

Stopzetten pensioen is feitelijke mededeling, geen besluit waar beroep openstaat

Belanghebbende ontvangt een pensioen op grond van de Landsverordening voorzieningen gewezen politieke ambtsdragers en hun nabestaanden. Inkomsten uit arbeid worden daarop in mindering gebracht. Het betrokken departement heeft belanghebbende medegedeeld dat betaling van het pensioen wordt stopgezet wegens inkomsten uit arbeid. De stopzetting volgt rechtstreeks uit het Landsbesluit. Het is een feitelijke mededeling en geen op een rechtsgevolg gericht besluit waar administratief beroep tegen openstaat.

Bij landsbesluit van 23 oktober 2009 is aan appelland met ingang van 22 april 2009 een pensioen als gewezen lid der Staten van Aruba en duurtetoeslag op grond van de Pensioenverordening leden der Staten toegekend. Bij de brief van 5 maart 2021 hebben de directeuren aan appelland bericht dat zijn (politiek) pensioen onmiddellijk, doch met ingang van 1 februari 2021, wordt stopgezet daar zijn inkomsten die hij direct uit 's Landskas geniet meer bedragen dan het aan hem toegekende pensioen. Hij is in de gelegenheid gesteld om binnen dertig dagen het tegendeel van de constatering te bewijzen.

Op 18 oktober 2021 heeft DRH de minister van Financiën, Economische Zaken en Cultuur geadviseerd om het aan appelland toegekende pensioen met ingang van 1 maart 2009 te wijzigen naar nihil, en het door hem te veel genoten pensioen terug te vorderen. Bij landsbesluit van 4 november 2021 heeft de Gouverneur, overeenkomstig het advies van DRH, besloten het toegekende pensioen alsmede de daarbij behorende duurtetoeslag van appelland met ingang van 1 maart 2019 en voor de duur van zijn tewerkstelling bij het Land te wijzigen naar nul en aan te tekenen dat appelland in de periode van 1 januari 2011 tot en met 31 januari 2021 onterecht pensioeninkomen heeft genoten, waarbij het pensioen dat in de periode van 1 maart 2019 tot 1 februari 2021 onterecht genoten werd, wordt teruggevorderd. Daartegen heeft appelland op 15 december 2021 bezwaar gemaakt. De bezwaaradviescommissie heeft daarover

nog geen advies uitgebracht.

Het Gerecht heeft, ambtshalve, geoordeeld dat de brief van 5 maart 2021 geen beschikking is in de zin van artikel 2 lid 1 van de Lar, omdat deze niet op enig rechtsgevolg is gericht.

Appellant is het met dat oordeel niet eens. Hij verwijst naar artikel 23 van de Lvgpahn waarin de wetgever ter voorkoming van enige discussie uitdrukkelijk heeft opgenomen dat de administratieve rechter bevoegd is. Daarmee staat wettelijk vast dat de brief van 5 maart 2021 een beschikking is. Het Gerecht kan dit niet naast zich neerleggen. Bovendien is de brief wel degelijk op rechtsgevolg gericht, namelijk onmiddellijke stopzetting van het politiek pensioen. De directeuren hebben dit rechtsgevolg in de brief vermeld en dit ook daadwerkelijk uitgevoerd. Er waren dus directe financiële gevolgen voor appellant.

Het Hof is, met het Gerecht maar op enigszins andere gronden, van oordeel dat de brief van 5 maart 2021 niet op enig rechtsgevolg is gericht. Het Hof motiveert dit oordeel als volgt. Op grond van artikel 18 lid 1 van de Lvgpahn geschiedt toekenning van een uitkering op grond van die landsverordening bij landsbesluit. Daarin ligt besloten dat ook intrekking of wijziging van zo'n uitkering bij landsbesluit geschiedt. De in artikel 20 lid 2 van de Lvgpahn neergelegde procedure voorziet er blijkens de memorie van toelichting bij dat artikel bewust in dat deze wordt uitgevoerd 'door een ambtenaar teneinde alle schijn van politieke invloed op de beoordeling van een geval als hier bedoeld, te vermijden'. In zoverre is die ambtenaar dan ook met enig openbaar gezag bekleed als bedoeld in artikel 1 aanhef van de Lar. De tekst van artikel 20 lid 2 van de Lvgpahn houdt echter geen bevoegdheid voor de ambtenaar in om zelf wijziging te brengen in de rechtspositie van de betrokken gewezen politieke ambtsdrager. Dat zou ook niet in de rede liggen, omdat de besluitvorming uiteindelijk geschiedt bij een door de Gouverneur genomen landsbesluit. In een procedure tegen zo'n landsbesluit kunnen de constatering van de ambtenaar dat de gewezen politieke ambtsdrager de verplichtingen uit artikel 20 lid 1 van de Lvgpahn niet heeft nageleefd en ook de daaraan door de ambtenaar ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden volledig aan de orde worden gesteld. Dat de memorie van toelichting bij artikel 20 lid 2 van de Lvgpahn vermeldt dat het hier gaat om een beschikking is niet doorslaggevend. Doorslaggevend is de tekst van artikel 2 lid 1 van de Lar. Ook artikel 23 van de Lvgpahn brengt niet mee dat hier sprake is van een beschikking in de zin van de Lar. De functie van deze bepaling is slechts buiten twijfel te stellen dat op beschikkingen op grond van de Lvgpahn de Lar van toepassing is. De passage in de brief van 5 maart 2021 dat het pensioen van appellant 'onmiddellijk, doch met ingang van 1 februari 2021, wordt stopgezet' is ten slotte niet meer dan een mededeling van feitelijke aard.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 20-10-2023

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2023:196

Zaaknummer: AUA2023H00093

Rechters: W.H. Bel, T.G.M. Simons en M. Soffers

Wetsartikelen: 2 lid 1 Landsverordening administratieve rechtspraak , 18 lid 1 Landsverordening voorzieningen gewezen politieke ambtsdragers en hun nabestaanden en 23 Landsverordening voorzieningen gewezen politieke ambtsdragers en hun nabestaanden

RECHTSPRAAK

Kennelijke verschrijving hoogte te betalen ouderdomspensioen

In het tussenvonniss van 24 augustus 2022 is een kennelijke misslag of verschrijving geslopen. Die ter zitting met partijen besproken omissie leent zich voor eenvoudig herstel, zonder partijen daar verder nog op te horen. Daar waar in de laatste zin van die rechtsoverweging staat geschreven ‘dus na ingang van zijn ouderdomspensioen, jaarlijks Afl. 9.972,84 te betalen aan gedaagde’ dient verbeterd te worden gelezen: ‘dus na ingang van zijn ouderdomspensioen, jaarlijks de helft van Afl. 9.972,84 – aldus Afl. 4.986,42 – te betalen aan gedaagde’.

In het tussenvonniss van 24 augustus 2022 is onder rechtsoverweging 2.3 een kennelijke misslag of verschrijving geslopen. Die ter zitting met partijen besproken omissie leent zich voor eenvoudig herstel, zonder partijen daar verder nog op te horen. Daar waar in de laatste zin van die rechtsoverweging staat geschreven ‘dus na ingang van zijn ouderdomspensioen, jaarlijks Afl. 9.972,84 te betalen aan gedaagde’ dient verbeterd te worden gelezen: ‘dus na ingang van zijn ouderdomspensioen, jaarlijks de helft van Afl. 9.972,84 – aldus Afl. 4.986,42 – te betalen aan gedaagde’.

Ingevolge rechtsoverweging 2.7 van het tussenvonniss van 24 augustus 2022 diende eiser en/of gedaagde nadere inlichtingen te verschaffen aan het Gerecht over bankrekeningen, waaronder begrepen spaarrekeningen, lopende rekeningen, creditcardrekeningen, leningen en kredieten. Die inlichtingen hebben partijen om voor hen moverende redenen niet verschaft. Zoals reeds overwogen in voormeld tussenvonniss onder rechtsoverweging 2.7 zal het Gerecht daarom eiser ter zake van de door hem verzochte verdeling met betrekking tot de hier besproken boedelbestanddelen niet-ontvankelijk verklaren.

In het licht van rechtsoverweging 2.6 van het tussenvonniss van 24 augustus 2022 heeft eiser ter zitting verklaard dat hij de van de ontbonden goederengemeenschap van partijen (hierna: de gemeenschap) deeltmakende woning in 2018 heeft vervreemd aan zijn dochter.

Onduidelijk is gebleven of die dochter al dan niet een koopprijs heeft betaald aan eiser voor de overdracht van de woning aan haar.

In het vorenstaande ziet het Gerecht aanleiding om de woning toe te delen aan eiser, terwijl eiser uit dien hoofde ten titel van overbedeling de helft van de actuele vrije marktwaarde van de woning verschuldigd is aan gedaagde. Gedaagde heeft een door ing. [naam taxateur] op 30 november 2022 opgemaakt taxatierapport in het geding gebracht ter zake van die waarde. Eiser heeft de deskundigheid en de betrouwbaarheid van die taxateur en dat door hem uitgebrachte taxatierapport niet of onvoldoende gemotiveerd bestreden. Aldus komt vast te staan dat de voor de verdeling van de gemeenschap in beginsel in aanmerking te nemen vrije marktwaarde van de woning Afl. 335.452 bedraagt. Eiser heeft ter zitting onbestreden gesteld dat zijn dochter voor een bedrag van Afl. 40.000 heeft geïnvesteerd in de woning, hetgeen mede heeft geleid tot de actuele waarde van de woning. Nu onduidelijk is hoeveel precies die investering de waarde van de woning heeft doen toenemen, zal het Gerecht het bedrag dat door de dochter is geïnvesteerd aftrekken van de huidige marktwaarde van de woning. Aldus zal het bedrag ($335.452 \text{ minus } 40.000 =$) Afl. 295.452 met betrekking tot de verdeling van de woning in aanmerking worden genomen, met als gevolg dat vast komt te staan dat eiser te dezen ($295.452 : 2 =$) Afl. 147.726 verschuldigd is aan gedaagde.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 01-03-2023

ECLI: ECLI:NL:OGEEA:2023:252

Zaaknummer: AUA201600837

Rechters: A.H.M. van de Leur

Advocaten: G.L. Griffith, A.I.N. Fräser en E.A.Th. Kuster

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Wachtgeldregeling tot AOW-leeftijd niet verlengd na latere verhoging AOW-leeftijd

Op grond van een beëindigingsovereenkomst komt appellant in aanmerking voor een wachtgelduitkering op grond van het Rijkswachtgeldbesluit 1959 zoals dit gold op 31 december 1995. Ten tijde van de beëindigingsregeling was de AOW-gerechtigde leeftijd 65 jaar. De wachtgelduitkering liep tot 1 oktober 2017. Dat was de eerste dag van de maand na de maand waarin appellant de leeftijd van 65 jaar bereikte. Daarna is de AOW-leeftijd verhoogd. Appellant verzoekt compensatie van het AOW-gat. Niet gebleken is van de bedoeling het AOW-gat te repareren, zodat dat verzoek terecht niet is gehonoreerd, aldus het CRvB.

Appellant was vanaf 1 januari 1970 in dienst bij de politie. Na een arbeidsconflict zijn appellant en de toenmalige korpsbeheerder een beëindigingsregeling overeengekomen. De afspraken van deze regeling zijn neergelegd in een besluit van 14 oktober 1997. Op grond van de beëindigingsregeling is appellant met ingang van 1 januari 1998 eervol ontslag verleend. Besloten is appellant in aanmerking te brengen voor een wachtgelduitkering op grond van het Rijkswachtgeldbesluit 1959 zoals dit gold op 31 december 1995. Ten tijde van de beëindigingsregeling was de AOW-gerechtigde leeftijd 65 jaar. De wachtgelduitkering liep door tot 1 oktober 2017, de eerste dag van de maand na de maand waarin appellant de leeftijd van 65 jaar bereikte.

Op grond van de Wet verhoging AOW- en pensioenrichtleeftijd is met ingang van 2013 de AOW-leeftijd stapsgewijs verhoogd. Dat betekende voor appellant dat hij niet met ingang van 1 oktober 2017 aanspraak kon maken op een AOW-uitkering en het reguliere ouderdomspensioen, maar pas per 1 oktober 2018.

Appellant heeft in mei 2018 en juni 2018 de korpschef verzocht om de pensioentoezeggingen uit de beëindigingsregeling na te komen, in die zin dat hem het bedrag wordt toegekend dat

hij van het ABP zou hebben ontvangen als het reguliere ouderdomspensioen niet per 1 oktober 2018, maar per 1 oktober 2017 zou zijn ingegaan. Verder is verzocht om een financiële compensatie voor het zogenoemde AOW-gat dat is ontstaan door de verhoging van de AOW-leeftijd. In dat verband is verwezen is naar de compensatieregeling Uitvoeringsafspraken sector politie van 5 juni 2015.

Met een besluit van 17 juli 2018 heeft de korpschef de verzoeken afgewezen. De bezwaren van appellant tegen dit besluit zijn bij het bestreden besluit ongegrond verklaard. De rechtbank heeft het beroep tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard en daarmee het bestreden besluit in stand gelaten.

Appellant is het met de uitspraak van de rechtbank niet eens. Wat hij daartegen heeft aangevoerd wordt hierna besproken.

De Raad beoordeelt of de rechtbank terecht het bestreden besluit in stand heeft gelaten. Hij doet dit aan de hand van de argumenten die appellant in hoger beroep heeft aangevoerd, de beroepsgronden.

Het is vaste rechtspraak dat de bestuursrechter niet op alle aangevoerde argumenten afzonderlijk hoeft in te gaan, maar zich kan beperken tot de kern daarvan. In het licht van deze rechtspraak is de rechtbank, anders dan appellant aanvoert, niet in haar motiveringsplicht tekortgeschoten. Ook de Raad zal zich beperken tot de kern van de argumenten die appellant naar voren heeft gebracht.

Het hoger beroep spitst zich toe op een tweetal vragen, te weten of de korpschef op grond van de beëindigingsregeling gehouden is appellant in aanmerking te brengen voor het bedrag dat appellant van het ABP zou hebben ontvangen als zijn reguliere ouderdomspensioen op 1 oktober 2017 zou zijn ingegaan en of de korpschef terecht heeft geweigerd appellant een compensatie te verstrekken voor het ontstane AOW-gat.

Het is vaste rechtspraak dat afspraken over de beëindiging van het ambtelijk dienstverband, zoals hier aan de orde, worden aangemerkt als een nadere regeling van de uitoefening van de aan het bestuursorgaan toekomende ontslagbevoegdheid.

Aan zo'n beëindigingsregeling zijn partijen gebonden op grond van het beginsel van rechtszekerheid, dat zowel voor het bestuursorgaan als de ambtenaar geldt. Dit kan anders zijn als sprake is van wilsgebreken of als zich zodanige bijzondere omstandigheden voordoen dat volledige nakoming van de afspraken niet of niet meer in redelijkheid kan worden verlangd. Bij de uitleg van de regeling komt het volgens vaste rechtspraak niet uitsluitend aan op de bewoordingen van wat daarin is bepaald, maar ook op de betekenis die partijen in de

gegeven omstandigheden over en weer redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten.

Appellant wordt niet gevolgd in zijn standpunt dat de korpschef op grond van de (uitleg van de) beëindigingsovereenkomst gehouden was hem het bedrag toe te kennen dat hij van het ABP zou hebben ontvangen indien zijn reguliere ouderdomspensioen al op 1 oktober 2017 zou zijn ingegaan. Bij de beëindigingsregeling is het Rijkswachtgeldbesluit 1959 zoals dat gold op 31 december 1995 van toepassing verklaard. Hiermee is uitvoering gegeven aan de door de toenmalige gemachtigde van appellant met de brief van 16 juni 1997 uitdrukkelijk bedongen garantie dat de ná 31 december 1995 zich voorgedaan hebbende en zich nog voordoende wijzigingen in het Rijkswachtgeldbesluit niet leiden tot aantasting van de hoogte en duur van de wachtgeldregeling. Uit deze precieze omschrijving kan niet anders worden afgeleid dan dat bedoeld is de regeling te fixeren en latere wijzigingen in doorwerking van de regeling uit te sluiten. Volgens het destijds geldende artikel 6a, vierde lid, van het Rijkswachtgeldbesluit 1959 duurde de bijzondere verlenging van het wachtgeld tot de eerste dag van de kalendermaand volgende op de maand waarin door de betrokkene de leeftijd 65 jaar wordt bereikt, derhalve tot 1 oktober 2017. Het enkele gegeven dat het einde van het verlengde wachtgeld destijds samenviel met de toen geldende AOW- en pensioengerechtigde leeftijd is, mede gezien het voorgaande, onvoldoende om te oordelen dat het de bedoeling van partijen is geweest om de financiële gevolgen van een eventuele toekomstige verhoging van die leeftijd bij de korpschef te leggen. Dat de beëindigingsregeling, zoals appellant stelt, tot stand is gekomen omdat het technisch niet meer mogelijk was te komen tot een reorganisatieontslag kan, daargelaten wat daarvan zij, de inhoud van de tussen partijen overeengekomen beëindigingsregeling met de daaraan verbonden gevolgen niet anders maken.

Het betoog dat door de verhoging van de AOW- en (reguliere) pensioengerechtigde leeftijd sprake is van een bijzondere omstandigheid die had moeten leiden tot doorbetaling van het verlengde wachtgeld wordt niet gevolgd. Sociaal-economische en politieke ontwikkelingen hebben geleid tot de verhoging van deze leeftijd. Volgens vaste rechtspraak vormt dat geen bijzondere omstandigheid die tot een gewijzigde uitvoering van de beëindigingsregeling zou moeten leiden. Niet zonder betekenis hierbij is dat het gaat om een regeling voor de duur van twintig jaar die ertoe dient om partijen optimale rechtszekerheid te bieden voor een toekomstige periode die allerlei onzekerheden kent.

Appellant heeft verzocht om financiële compensatie voor het zogenoemde AOW-gat dat als gevolg van de verhoging van de AOW-gerechtigde leeftijd is ontstaan. In dat verband heeft appellant verwezen naar de Uitvoeringsafspraken sector Politie van 5 juni 2015 (Uitvoeringsafspraken).

In de Uitvoeringsafspraken zijn afspraken neergelegd die waren gemaakt tussen de minister en

vakorganisaties voor oud-medewerkers met recht op een uitkeringsregeling bij wie de 65-jarige leeftijd gold c.q. geldt als einddatum van de uitkering. De onder de Uitvoeringsafpraak vallende groep van oud-politiemedewerkers kunnen na het beëindigen van de uitkering bij 65 jaar tot aan de voor hem of haar geldende AOW-gerechtigde leeftijd een financiële compensatie ontvangen.

Appellant heeft een individuele beëindigingsregeling getroffen. Reeds daarom behoort appellant niet tot de groep van oud-politiemedewerkers waarop de Uitvoeringsafpraak ziet.

Appellant heeft verder een beroep gedaan op het gelijkheidsbeginsel. Hij heeft verwezen naar een groep van vijftien politiemensen die volgens hem vergelijkbare uitkeringen ontvingen en vervolgens ook werden geconfronteerd met het verschuiven van de AOW-leeftijd maar wel een compensatie hebben ontvangen op grond van de Uitvoeringsafpraak. De korpschef heeft onweersproken gesteld dat deze medewerkers, anders dan appellant, op een later tijdstip en bovendien op reguliere wijze in de wachtgeldregeling waren ingestroomd. Dat betekent dat de situatie van appellant niet vergelijkbaar is met de situatie van deze medewerkers, zodat het bestreden besluit niet genomen is in strijd met het gelijkheidsbeginsel.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 28-09-2023

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2023:1846

Zaaknummer: 22/775 AW

Rechters: J.J.T. van den Corput, L.M. Tobé en J.C.F. Talman

Advocaten: I.O.D.V. Wetzels en I.G.J. van den Broek

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Onterecht ontslag op staande voet; werkgever moet loonvorderingen betalen en pensioenvoorziening treffen

Ontslag op staande voet van Arubaanse duikinstructeur is onterecht. Het ontslag is niet kennelijk onredelijk. Het gerecht wijst diverse loongerelateerde vorderingen toe. Tevens moet werkgever een pensioenvoorziening treffen op zodanige wijze dat verzoeker aanspraak heeft op een pensioen gelijk aan datgene wat hij bij een tijdige nakoming van deze op Sport 88 rustende verplichting gedurende zijn dienstverband aan pensioen zou hebben opgebouwd.

Sport 88 houdt zich bezig met de exploitatie van een duiksportbedrijf te Aruba. Zij verzorgt (onder meer) duiktrips voor toeristen. Het is een klein familiebedrijf, waar bestuurder, haar echtgenoot (betrokkene 1) en twee werknemers, waaronder verzoeker, werk(t)en.

Verzoeker werkte vanaf 2016 voor Sport 88 en is op 31 oktober 2019 bij Sport 88 in dienst getreden als duikinstructeur tegen een gemiddeld loon van Afl. 3.360 per maand.

Op 6 september 2023 is verzoeker door Sport 88 geschorst, omdat hij volgens Sport 88 had geweigerd de aan hem opgedragen werkzaamheden uit te voeren.

Op 9 september 2023 heeft een gesprek plaatsgevonden tussen verzoeker en Sport 88 vanwege het gebeuren op 6 september 2023. Aan het eind van het gesprek heeft Sport 88 aan verzoeker meegedeeld dat hij werd ontslagen vanwege het niet uitvoeren van zijn werkzaamheden en het uiten van beledigende opmerkingen tegen bestuurder en betrokkene 1. Bij brief van 15 september 2023 is verzoeker op staande voet ontslagen.

Volgens de ontslagbrief is verzoeker op staande voet ontslagen, omdat hij redelijke instructies van Sport 88 niet heeft willen uitvoeren en omdat hij beledigingen jegens zijn werkgever heeft geuit. Verzoeker betwist dat hij zonder grond heeft geweigerd werkzaamheden uit te voeren en ook dat hij zich tegenover zijn werkgever beledigend heeft uitgelaten. Uit de feiten en

omstandigheden zoals die door partijen naar voren zijn gebracht, kan niet zonder meer worden opgemaakt wat zich precies tussen verzoeker en Sport 88 heeft voorgedaan. Maar ook als er veronderstellenderwijs van uit wordt gegaan dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan hetgeen hem door Sport 88 wordt verweten, dan is het ontslag op staande voet een te zwaar middel. Verzoeker werkt sinds 2016 voor Sport 88, sinds 2019 in dienstverband. Niet is gebleken dat verzoeker eerder dan september 2022 is gewaarschuwd of dat andere disciplinaire maatregelen tegen hem zijn getroffen. Daarnaast was het weigeren van de instructies voor Sport 88 meteen kenbaar, zodat van enige gevaarzetting door het handelen van verzoeker (zoals Sport 88 lijkt te betogen) geen sprake was. Nadat verzoeker was geschorst is hij door Sport 88 op kantoor geroepen en is hem gevraagd excuses te maken. De toen (veronderstellenderwijs) door verzoeker gedane uitlatingen zijn zeker niet toelaatbaar, maar niet in het openbaar en/of in het bijzijn van anderen geuit. Al deze omstandigheden bij elkaar genomen brengt mee dat Sport 88 in dit geval met een minder zwaardere sanctie had moeten en kunnen volstaan.

Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat het op 15 september 2022 aan verzoeker gegeven ontslag onregelmatig is geschied. Sport 88 heeft geen opzegtermijn in acht genomen en is daarom jegens verzoeker schadeplichtig. De verzochte wettelijke schadeloosstelling van Afl. 3.360 wegens de niet in acht genomen opzegtermijn zal dan ook worden toegewezen.

Het enkele feit dat een ontslag op staande voet onterecht is gegeven, maakt niet dat sprake is van kennelijke onredelijkheid.

Verzoeker was ten tijde van het ontslag 45 jaar oud en zijn formele dienstverband was van relatief beperkte duur (nog geen drie jaar). Vast staat dat verzoeker sinds 1 april 2023 elders in dienst is als duikinstructeur. Sport 88 heeft verder betoogd dat verzoeker al zeer kort na zijn ontslag bij deze nieuwe werkgever, die verderop bij Sport 88 in de straat is gevestigd, aan het werk was. Verzoeker heeft dit weliswaar betwist, maar Sport 88 heeft onweersproken gesteld dat zij zijn auto vanaf kort na het ontslag steeds bij die werkgever heeft zien staan. Gelet hierop en nu evenmin is weersproken dat het heel moeilijk is om een gekwalificeerde duikinstructeur te vinden (reden waarom de plek van verzoeker bij Sport 88 nog steeds niet is opgevuld) zodat de positie van verzoeker op de arbeidsmarkt erg gunstig is, is naar het oordeel van het Gerecht voldoende aannemelijk dat verzoeker op heel korte termijn nieuwe werkzaamheden heeft gevonden, althans heeft kunnen vinden. De gevolgen van het ontslag zijn voor verzoeker dan ook (zeer) beperkt. Het ontslag is daarom niet kennelijk onredelijk. Voor toekenning van een schadevergoeding bestaat geen grond.

Tussen partijen is niet in geschil dat Sport 88 het loon over 1 tot en met 15 september 2022 van

in totaal Afl. 1.657,05 nog aan verzoeker is verschuldigd. Sport 88 moet in totaal een bedrag van Afl. 5.067,05 (namelijk Afl. 1.657,05 + Afl. 3.410) aan achterstallig loon aan verzoeker moet betalen. Tussen partijen is niet in geschil dat nog 38.15 vakantiedagen (Afl. 4.272,80) aan verzoeker moeten worden uitgekeerd.

Sport 88 heeft ter zitting erkend dat zij verplicht is een pensioenvoorziening voor verzoeker te treffen. Volgens Sport 88 heeft zij dit uit onwetendheid niet gedaan, maar is zij thans doende om dit alsnog te regelen. Gelet hierop zal, zoals ter zitting met partijen besproken, het gevorderde aldus worden begrepen dat wordt verzocht Sport 88 te veroordelen de op haar rustende verplichting om de pensioenvoorziening voor verzoeker te treffen, na te komen; op een zodanige wijze dat hij aanspraak heeft op een pensioen gelijk aan datgene wat verzoeker bij een tijdige nakoming van deze op Sport 88 rustende verplichting gedurende zijn dienstverband aan pensioen zou hebben opgebouwd.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 24-10-2023

ECLI: ECLI:NL:OGEEA:2023:270

Zaaknummer: AUA202302235

Rechters: T.A.M. Tijhuis

Advocaten: S.M. Paesch en G.J. Scheper

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Loonvordering toegewezen: geen rechtsgeldige vaststellingsovereenkomst; vordering betaling pensioenpremie aan werknemer afgewezen

Werkgever stelt dat arbeidsovereenkomst is geëindigd. Werknemer bestrijdt dat. De kantonrechter overweegt dat werkgever onvoldoende heeft onderbouwd dat de arbeidsovereenkomst is geëindigd. Er is geen rechtsgeldige mondelinge vaststellingsovereenkomst, gelet op schriftelijkheidseis. De arbeidsovereenkomst is niet geëindigd. De eis om werkgever te veroordelen de pensioenpremie rechtstreeks aan werknemer te betalen wordt afgewezen, omdat hier geen basis voor is.

Werknemer is op basis van een arbeidsovereenkomst gaan werken voor SHM Construction B.V. (hierna: SHM). SHM heeft zich op het standpunt gesteld dat deze arbeidsovereenkomst is geëindigd en dat werknemer nu als zzp'er bij haar werkt. Werknemer is het daar niet mee eens. Hij eist daarom een verklaring voor recht dat hij op basis van een arbeidsovereenkomst bij SHM werkt. Hij eist daarnaast vakantiegeld over juni 2021 tot en met mei 2022, met wettelijke verhoging en wettelijke rente. Ook eist hij afgifte van loonstroken vanaf juni 2021 en de jaaropgave van 2022. Werknemer stelt verder dat SHM hem heeft afgemeld bij het pensioenfonds. Hij eist daarom dat SHM veroordeeld wordt om de niet betaalde pensioenpremie rechtstreeks aan hem te betalen. Volgens SHM moeten alle eisen worden afgewezen omdat partijen mondeling een vaststellingsovereenkomst hebben gesloten, waardoor de arbeidsovereenkomst is geëindigd.

De kantonrechter wijst bijna alle eisen van werknemer toe omdat SHM onvoldoende heeft onderbouwd dat de arbeidsovereenkomst is geëindigd. Op basis van artikel 7:670b BW kan een vaststellingsovereenkomst alleen schriftelijk worden gesloten. Als het dus al klopt dat werknemer en SHM mondeling overeenstemming hebben bereikt, dan is daardoor de overeenkomst niet geëindigd. Daar komt bij dat werknemer is blijven werken bij SHM en hij ook elke maand € 1.600 op zijn rekening gestort kreeg met de omschrijving 'salaris'. Volgens SHM werkte werknemer toen als zzp'er voor haar. Volgens werknemer is sinds de mondelinge

vaststellingsovereenkomst niets veranderd aan de samenwerking. Zelfs als partijen de arbeidsovereenkomst zouden hebben beëindigd, dan moet de rechtsverhouding daarna dus nog steeds worden gekwalificeerd als rechtsverhouding. Het is de kantonrechter niet gebleken dat de arbeidsovereenkomst op een andere manier is geëindigd. Dat betekent dat de arbeidsovereenkomst op het moment van de dagvaarding nog steeds voortduurde. De geëiste verklaring voor recht wordt daarom toegewezen. SHM moet het vakantiegeld over juni 2021 tot en met mei 2022 betalen met wettelijke verhoging en rente. SHM wordt veroordeeld om loonstroken over de periode juni 2021 tot en met maart 2023 en de jaaropgave van 2022 af te geven, zoals geëist door werknemer.

Werknemer heeft onbetwist gesteld (en onderbouwd) dat SHM onder het verplichtgestelde bedrijfstakpensioenfonds voor de meubelindustrie (Oak) valt, maar dat zij sinds juni 2021 geen pensioenpremie meer betaalt. Hij eist dat SHM daarom wordt veroordeeld om de netto werkgeverspremie voor het pensioen rechtstreeks aan hem te betalen. Werknemer heeft in de dagvaarding niet gesteld wat de grondslag van deze eis is. Tijdens de zitting heeft hij die ook niet gegeven, ondanks vragen van de kantonrechter. De kantonrechter ziet hier ook zelf geen grondslag hiervoor. Doordat het om een verplichtgesteld pensioen gaat, bouwt hij automatisch pensioen op, ook als SHM geen premie betaalt (art. 4 Wet bpf 2000 en ECLI:NL:HR:2016:2375). Of SHM wel of geen premie betaalt, is dus iets wat speelt tussen SHM en het pensioenfonds. Bij gebrek aan een grondslag wordt de eis tot betaling van de pensioenpremie daarom afgewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 22-09-2023

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2023:8908

Zaaknummer: 10429760

Rechters: A.J.M. van Breevoort

Advocaten: mr. E. Danso

Wetsartikelen: 7:610 BW en 7:670b BW

RECHTSPRAAK

Ontbinding arbeidsovereenkomst wegens ernstig verwijtbaar ontslag: billijke vergoeding inclusief pensioenschade

Werkneemster van Inholland hervat gedeeltelijk werkzaamheden tijdens ziekte. Na gesprek met twee vertrouwenspersonen wegens klachten over functioneren werkneemster wordt een verbeterplan opgesteld. Werkneemster ervaart het gesprek als eenzijdig. Na een tweede gesprek meldt zij zich opnieuw ziek. De bedrijfsarts stelt vast dat zij om medische redenen niet kan werken. Zij verzoekt ontbinding van de arbeidsovereenkomst. De kantonrechter ontbindt de arbeidsovereenkomst. Naast de transitievergoeding kent de rechter een billijke vergoeding toe van € 155.000 toe aangezien het ontslag ernstig verwijtbaar is. Bij de billijke vergoeding houdt de rechter rekening met de periode tot de pensioengerechtigde leeftijd en (gedeeltelijke) pensioenschade.

Werkneemster is per 1 maart 1999 in dienst getreden bij (de rechtsvoorganger van) de Stichting Hoger Onderwijs Nederland, h.o.d.n. Hogeschool INHolland. Werkneemster was laatstelijk werkzaam als leidinggevende van circa 35 werknemers, tegen een salaris van € 6.579,22 bruto per maand, exclusief 8% vakantietoelage en overige emolumenten. Op de arbeidsovereenkomst is de cao HBO van toepassing. Op 10 oktober 2022 is werkneemster uitgevallen wegens ziekte. Vanaf medio november 2022 heeft werkneemster in het kader van de re-integratie haar werkzaamheden gedeeltelijk hervat. Er is een 'Regeling Vertrouwenspersonen'. Op 23 november 2022 heeft werkneemster samen met een collega een gesprek gevoerd met twee vertrouwenspersonen omdat er vijf collega's uit het team van werkneemster naar de vertrouwenspersoon zijn gestapt om te klagen over het functioneren van werkneemster. Er wordt een verbeterplan opgesteld. Werkneemster ervaart het gesprek met de vertrouwenspersonen als confronterend en eenzijdig. Er is volgens haar geen ruimte

voor hoor en wederhoor vanwege de vertrouwelijkheid. Per e-mail van 20 maart 2023 zijn werknemster en de collega door de vertrouwenspersoon uitgenodigd voor een vervolgesprek dat op 12 april 2023 heeft plaatsgevonden. Werknemster heeft zich na het gesprek volledig ziek gemeld en zij is thans nog steeds arbeidsongeschikt. De bedrijfsarts stelt vast dat werknemster om medische redenen niet kan werken. Ook geeft de bedrijfsarts aan dat het hem onduidelijk is waarom het gesprek van 12 april 2023 heeft plaatsgevonden. Werknemster verzoekt de arbeidsovereenkomst te ontbinden en INHolland te veroordelen tot betaling van onder meer de transitievergoeding (€ 58.057,63), een billijke vergoeding (€ 412.342,30) en een vergoeding van de volledige juridische kosten. INHolland verweert zich niet tegen het verzoek tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst en erkent dat er een verstoorde arbeidsverhouding is ontstaan, maar stelt zich op het standpunt dat de ontbinding van de arbeidsovereenkomst billijkheidshalve op de zo kort mogelijke termijn moet plaatsvinden. Wel wordt de verstoorte arbeidsverhouding betwist.

Naar het oordeel van de kantonrechter houdt deze zaak verband met de wijze waarop werknemster functioneert, meer in het bijzonder de wijze waarop zij zich jegens ondergeschikten zou opstellen. De tijdspanne waarin het geschil zich heeft ontwikkeld betreft de periode van 23 november 2022 tot heden. Niet in geschil is dat werknemster tot 23 november 2022 nooit eerder is aangesproken op haar manier van leidinggeven of haar opstelling jegens ondergeschikten. Vast staat dat het functioneren van werknemster altijd als goed is beoordeeld. Op 23 november 2022 is werknemster door de Vertrouwenspersoon van INHolland geconfronteerd met een aantal (zeer) algemeen geformuleerde en anonieme meldingen van collega's uit haar team, die zien op door deze collega's ervaren onveilige werkomgeving en het bestaan van een angstcultuur. Vast staat verder dat daarna een verbeterplan is opgesteld en dat is afgesproken tussentijds te evalueren. Een vervolgesprek tussen werknemster, de Vertrouwenspersoon en haar leidinggevende heeft vervolgens plaatsgevonden op 12 april 2023. Tijdens dit gesprek is aan werknemster medegedeeld dat de situatie is verslechterd ten opzichte van de situatie in november 2022. INHolland stelt in dat verband dat de Vertrouwenspersoon voorafgaand aan het gesprek contact heeft gezocht met alle melders om te vragen hoe zij hun werkomgeving inmiddels ervaren. INHolland stelt zich op het standpunt dat details – gelet op het vertrouwelijke karakter van de procedure bij de Vertrouwenspersoon – niet kunnen worden gedeeld. Daarmee miskent INHolland naar het oordeel van de kantonrechter dat de procedure bij de Vertrouwenspersoon bedoeld is om hulp te bieden bij ongewenst (grensoverschrijdend) gedrag. Niet in geschil is dat werknemster (na het eerste gesprek in november 2022, zo blijkt uit het verbeterplan) heeft aangegeven de klachten niet te herkennen en niet te kunnen plaatsen. Ook heeft werknemster aangegeven het gesprek met de Vertrouwenspersoon eenzijdig te vinden, omdat er geen hoor en wederhoor wordt toegepast waardoor het gissen is naar de feitelijke situaties waardoor deze

uitspraken zijn gedaan. Desalniettemin heeft de leidinggevende van werkneemster de meldingen kennelijk voor waar aangenomen en heeft hij nagelaten om (i) een nadere onderbouwing van de meldingen te verlangen en (ii) om überhaupt aan te kaarten dat de procedure bij de Vertrouwenspersoon niet voor meldingen over het functioneren van werkneemster bedoeld is en dat meldingen over het functioneren van werkneemster bij hem zouden moeten worden gedaan en door hem zouden moeten worden behandeld. Uit niets blijkt dat INHolland op enige wijze onderzoek heeft gedaan naar hetgeen voorgevallen zou zijn en werkneemster de kans heeft geboden om zich op een concrete wijze te verdedigen. In die zin heeft INHolland het basisbeginsel van hoor en wederhoor geschonden en zich niet als een goed werkgever gedragen. De kantonrechter is van oordeel dat er sprake is van ernstig verwijtbaar handelen van INHolland. Aan werkneemster wordt een billijke vergoeding toegekend van € 155.000 bruto. De kantonrechter komt tot dit bedrag door als uitgangspunt te nemen dat werkneemster op 29 december 2026 pensioengerechtigd zal worden, aldus over drie jaar en twee maanden na de datum van ontbinding van de arbeidsovereenkomst. Haar brutojaarsalaris bedraagt ongeveer € 85.000 inclusief vakantietoeslag. Met de toe te kennen transitievergoeding van ruim € 58.000 (zie onder 5.18) kan werkneemster ruim acht maanden overbruggen. Dat betekent dat zij daarna nog tweeënhalf jaar heeft te overbruggen tot haar pensioengerechtigde leeftijd. Gelet op het feit dat werkneemster thans nog arbeidsongeschikt is en niet duidelijk is binnen welke termijn zij hersteld zal zijn en het daarnaast de vraag is of werkneemster nog een baan zal vinden gelet op haar leeftijd, haar langdurige dienstverband bij InHolland en de eenzijdige werkervaring die zij heeft opgedaan, zal de kantonrechter er bij de berekening van de billijke vergoeding van uitgaan dat werkneemster tot aan haar pensioengerechtigde leeftijd geen baan meer zal vinden. Dat betekent dat werkneemster over de periode van tweeënhalf jaar tot aan die pensioengerechtigde leeftijd zal moeten worden gecompenseerd in haar inkomen en de opbouw aan pensioen dat zij misloopt. Daar staat echter tegenover dat werkneemster niet meer zal hoeven te werken, hetgeen ook een zekere waarde vertegenwoordigt en dat werkneemster een werkloosheidsuitkering zal ontvangen. De kantonrechter zal het inkomen van werkneemster daarom tot 60% meenemen in de berekening van de billijke vergoeding. Dat betekent dat werkneemster over een periode van tweeënhalf jaar gecompenseerd moet worden in haar inkomen, wat neerkomt op een bedrag van $((2,5 \times € 85.000) \times 60\%) = € 127.500$ bruto. Met een zekere compensatie voor verlies aan pensioenopbouw zal de kantonrechter de hoogte van de billijke vergoeding vaststellen op een bedrag van € 155.000.

Ten aanzien van de transitievergoeding geldt dat met ingang van 1 januari 2020 de wettelijke regels voor de transitievergoeding zijn gewijzigd. Een van die wijzigingen is dat in een collectieve arbeidsovereenkomst kan worden bepaald dat de transitievergoeding niet verschuldigd is, maar alleen indien sprake is van een bedrijfseconomisch ontslag en op grond

van de collectieve arbeidsovereenkomst recht bestaat op (onder meer) een redelijke financiële vergoeding. In de onderhavige zaak is geen sprake van een bedrijfseconomisch ontslag. Daarnaast is tussen partijen niet in geschil dat in de cao HBO niet uitdrukkelijk is bepaald dat de transitievergoeding niet verschuldigd is, als bedoeld in artikel 7:673b lid 1 (nieuw) BW. De transitievergoeding wordt vastgesteld op € 58.652,01. De proceskosten worden volledig vergoed omdat er sprake is van bijzondere omstandigheden.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 26-09-2023

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2023:15167

Zaaknummer: 10571486 RP VERZ 23-50372

Rechters: C.W.D. Bom

Advocaten: L.V. Claassens en D.N.C. Doolaege

Wetsartikelen: 6:119 BW; 7:625 BW; 7:611 BW; 7:671c BW; 7:672 lid 4 BW; 7:673 BW; 7:673b BW

RECHTSPRAAK

Man betaalt in aanvulling op pensioenverevening achterstallig bedrag aan vrouw

Echtscheidingsgeschil. Partijen hebben in de loop van de procedure in der minne overeenstemming bereikt en hebben verzocht hun overeenstemming op te nemen in dit vonnis. De overeenstemming houdt in dat de man inzake de verevening gedurende het huwelijk van partijen opgebouwde pensioen, in aanvulling op de eerder tussen partijen overeengekomen pensioenverevening, een achterstallig bedrag van € 9.000 over de periode van 4 juli 2018 tot 1 oktober 2022 aan de vrouw zal betalen, te voldoen in zes maandelijkse termijnen.

Partijen hebben in de loop van de procedure in der minne overeenstemming bereikt en hebben verzocht hun overeenstemming op te nemen in dit vonnis. De overeenstemming houdt in dat de man inzake de verevening gedurende het huwelijk van partijen opgebouwde pensioen, in aanvulling op de eerder tussen partijen overeengekomen pensioenverevening, een achterstallig bedrag van € 9.000 over de periode van 4 juli 2018 tot 1 oktober 2022 aan de vrouw zal betalen, te voldoen in zes maandelijkse termijnen, ingaande per heden (waardoor de eerste termijn derhalve voor het einde van de maand oktober 2023 moet worden voldaan). Gelet op de algehele overeenstemming tussen partijen, zal de kantonrechter dienovereenkomstig beslissen.

Gelet op de relatie tussen partijen als ex-echtgenoten zullen de proceskosten tussen hen worden gecompenseerd, in die zin dat iedere partij de eigen kosten draagt.

De kantonrechter stelt vast dat partijen het volgende zijn overeengekomen: de man zal aan de vrouw een bedrag betalen van € 9.000 te voldoen in zes maandelijkse termijnen, ingaande per heden (waardoor de eerste termijn derhalve voor het einde van de maand oktober 2023 moet worden voldaan); veroordeelt de man tot nakoming van de hiervoor genoemde afspraak.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 10-10-2023

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2023:4020

Zaaknummer: 10479334 CV EXPL 23-1694

Rechters: L.M. Rijksen

Advocaten: T.E. Heslinga

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bpf schoonmaak moet bewijzen dat werkgeefster onder haar werkingssfeer valt in plaats van uitzendsector

Kern van het geschil is of werkgeefster onder het verplichtgesteld bedrijfstakpensioenfonds in de schoonmaaksector valt. Bpf Schoonmaak stelt dat werkgeefster verplicht moet worden aangesloten bij de door haar uitgevoerde pensioenregeling, omdat het personeel van werkgeefster schoonmaakwerkzaamheden verricht. Werkgeefster betwist het standpunt van Bpf Schoonmaak. Zij voert aan dat zij een uitzend- en detacheringsbureau is en geen schoonmaakbedrijf. De kantonrechter draagt Bpf Schoonmaak op te bewijzen dat werkgeefster sinds 23 juli 2019 onder de verplichtstelling valt, en houdt iedere verdere beslissing aan.

Op 18 december 2019 deelt StiPP (Stichting Pensioenfonds voor Personeelsdiensten) werkgeefster mee dat zij volgens haar gegevens valt onder de verplichtstelling van StiPP en onder de werkingssfeer van de algemeen verbindend verklaarde cao van Stichting Fonds Uitzendbranche. Aan werkgeefster wordt verzocht om het formulier 'onderzoek naar verplichting tot aansluiting' in te vullen en uiterlijk 15 februari 2020 terug te sturen. Werkgeefster heeft geen ondertekend formulier geretourneerd. Bij brief van 28 oktober 2021 delen BPF Schoonmaak en RAS aan werkgeefster mee dat zij valt onder verplichte deelname aan de regelingen van BPF Schoonmaak en RAS. Volgens de Kamer van Koophandel, gegevens van de Belastingdienst/het UWV en het internet, verricht het personeel van werkgeefster schoonmaakwerkzaamheden. Om deze reden hebben BPF Schoonmaak en RAS werkgeefster met ingang van 23 juli 2019 ingeschreven in de collectieve regeling in de Schoonmaak- en Glazenwassersbranche, en brengen BPF Schoonmaak en RAS de bijdrage aan RAS en pensioenpremies voor deelname van de werknemers van werkgeefster aan het Pensioenfonds in rekening. Bij e-mail van 7 december 2022 laat StiPP op verzoek van het Pensioenfonds weten dat werkgeefster niet valt onder de verplichtstelling van StiPP, omdat het een personeelsvennootschap is. Volgens het Pensioenfonds claimen werknemers die bij

werkgeefster gewerkt hebben pensioen. Het pensioenfonds en RAS vorderen veroordeling van werkgeefster tot betaling van € 4.086,62, vermeerderd met de handelsrente en kosten. Werkgeefster betwist de verschuldigheid van dit bedrag. Zij stelt dat zij een uitzend- en detachingsbureau is en geen schoonmaak en/of glazenwassersbedrijf. Werkgeefster heeft zich dan ook aangemeld bij StiPP, waar zij voor haar uitzendkrachten premie afdraagt. De ontvangen facturen van BPF Schoonmaak en RAS heeft werkgeefster teruggestuurd, met de mededeling dat zij een uitzendbureau is.

Werkgeefster stelt zich op het standpunt dat zij onder de verplichtstelling van StiPP valt. Zij heeft hiertoe brieven overgelegd waaruit volgt dat StiPP zich op het standpunt stelt dat werkgeefster heeft nagelaten om de vereiste documenten aan haar te leveren en dat om deze reden StiPP werkgeefster heeft ingeschreven bij StiPP en geregistreerd bij Stichting Fonds Uitzendbranche. Ook heeft werkgeefster een document overgelegd waaruit volgt dat zij in december 2022 een betaling heeft gedaan aan StiPP. Dit betalingsbewijs zegt niets, omdat de vordering van BPF Schoonmaak en/of RAS betrekking heeft op de periode juli tot en met december 2019. Voorts volgt uit de e-mail van 7 december 2022 juist dat werkgeefster niet valt onder de verplichtstelling van StiPP. Werkgeefster heeft een volstrekt onduidelijk overzicht aangeleverd waaruit blijkt dat over de jaren '2020 periode 1 tot en met 5 en periode 12, over 2021 periode 12, over 2022 periodes tot en met 8 en 11 en 2023 periode 1' de status 'verwerkt' is. Hierop heeft BPF Schoonmaak en RAS laten weten dat deze documenten onvoldoende zijn om te kunnen aannemen dat werkgeefster in de periode juli tot en met december 2019 premie heeft afgedragen aan StiPP. De kantonrechter schaaft zich achter de visie van BPF Schoonmaak en RAS. De door werkgeefster aangeleverde stukken zijn volstrekt vaag en hebben geen betrekking op de periode waarop de onderhavige facturen zien. Het enkele feit dat werkgeefster niet heeft aangetoond dat zij in de periode juli tot en met december 2019 pensioenpremie aan StiPP heeft afgedragen, brengt niet automatisch met zich mee dat werkgeefster daarom valt onder de verplichtstelling van BPF Schoonmaak en RAS. Of werkgeefster in de periode van juli tot en met december 2019 onder de verplichtstelling van BPF Schoonmaak en RAS viel is nog niet duidelijk. Nu BPF Schoonmaak en/of RAS stelt dat werkgeefster valt onder de verplichtstelling van BPF Schoonmaak en RAS en werkgeefster dit gemotiveerd heeft weersproken, rust op BPF Schoonmaak en/of RAS ingevolge artikel 150 Rv de bewijslast van deze stelling.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 24-05-2023

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2023:5036

Zaaknummer: 10200367

Rechtens: I.M. Vanwersch

Wetsartikelen: 150 Rv

RECHTSPRAAK

Uit deskundigenbericht blijkt dat pensioenaanspraak overeenkomt met UPO

Dit geding gaat over de vraag of de werkgever de pensioenverplichtingen jegens de werknemer volledig en juist is nagekomen. De rechtbank heeft in de uitspraak van 15 juli 2022 de omvang van de pensioenaanspraken vastgesteld. Voor de vraag of voldoende is gefinancierd en voor de berekening van de totale pensioenaanspraak heeft de rechtbank bij het vonnis van 3 februari 2023 een deskundigenbericht gelast. Bij eindvonnis van 8 september 2023 oordeelt de rechtbank dat de aanspraken waar de werknemer recht op heeft, overeenkomen met die genoemd op het UPO en er derhalve voldoende is gefinancierd.

In het tussenvonnis van 15 juli 2022 is geoordeeld dat de kantonrechter voornemens is om een deskundige te benoemen die over het maximum pensioengevend salaris en de bonussen van werknemer, de pensioenaanspraken van werknemer tot 1 januari 2014 moet berekenen. Nadat partijen in de gelegenheid zijn gesteld om zich uit te laten over de persoon van de deskundige en de aan deze te stellen vragen, heeft de kantonrechter een deskundige benoemd ter beantwoording van de volgende vraag: 'Wat is volgens uw berekening de totale omvang van de pensioenaanspraak van werknemer gedurende zijn dienstverband van 1 januari 1982 tot 1 januari 2014? Komt dit overeen met de pensioenaanspraak zoals opgenomen in de UPO's 2014 van werknemer? Zo nee, kunt u toelichten wat de verschillen zijn?'

In zijn deskundigenbericht van 26 juni 2023 heeft de deskundige het getotaliseerde bedrag aan levenslang ouderdomspensioen van werknemer berekend op een bedrag van € 75.839 per 31 december 2013. Dit bedrag komt vrijwel overeen met het op de UPO 2014 vermelde bedrag van €75.965 per 31 december 2013. Dit geringe verschil vindt volgens de deskundige waarschijnlijk zijn oorzaak in afrondingsverschillen en indexaties. HDI Global kan zich vinden in de inhoud en conclusie van het deskundigenbericht. Werknemer kan zich niet vinden in het

deskundigenbericht.

In het tussenvonniss van 15 juni 2022 is geoordeeld dat de bonussen die werknemer voor 2010 ontving geen onderdeel uitmaken van zijn volledig (en dus pensioengevend) salaris en de (vaste) bonussen vanaf 2010 wel. De deskundige heeft in het deskundigenbericht ditzelfde standpunt ingenomen, omdat het toekennen van bonussen afhankelijk is van andere factoren dan het vaste salaris en daardoor – hoewel dit jaren niet is gebeurd – kan wijzigen. De kantonrechter ziet in hetgeen werknemer heeft aangevoerd geen redenen om op dit oordeel over de bonussen terug te komen. De kantonrechter constateert voorts dat de deskundige in het deskundigenbericht zijn berekeningen voldoende heeft toegelicht. De deskundige is voor de periode vanaf 2010 uitgegaan van een salaris van € 260.000, dus inclusief bonussen. Uit het deskundigenbericht volgt daarnaast dat hij wat betreft de periode van 2005 tot 2010 heeft gerekend met een salaris van € 200.000, zodat de kantonrechter gelet op de hoogte van dit bedrag niet begrijpt wat de bezwaren van werknemer tegen de berekening van de deskundige zijn. De kantonrechter kan werknemer voorts niet volgen in zijn stelling dat de berekening van het prepensioen in het deskundigenbericht niet correct c.q. onvolledig is. Werknemer legt hieraan ten grondslag dat de deskundige is uitgegaan van een opbouwpercentage van 0,75%, maar dat ten onrechte geen rekening is gehouden met de cao Verzekeringsbedrijf en de daarin opgenomen percentages en cao surplus. De deskundige is in zijn deskundigenbericht hierop ingegaan en stelt dat hij deze cao niet heeft meegenomen, omdat de cao geen onderdeel was van het procesdossier. Verder beweert werknemer dat de deskundige de FAR-regeling niet correct heeft meegenomen in zijn berekeningen in het deskundigenbericht. De deskundige heeft echter uitgelegd dat de FAR-regeling een premieovereenkomst is, wat betekent dat er tot de pensioendatum geen periodieke uitkeringen zijn, maar een pensioenkapitaal dat later wordt omgezet in een levenslange uitkering. De kantonrechter concludeert dat de kritiek van werknemer op het deskundigenbericht niet terecht is, omdat de deskundige een juist uitgangspunt heeft gehanteerd. Dit betekent dat er geen grond is om de vorderingen van werknemer toe te wijzen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 08-09-2023

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2023:9303

Zaaknummer: 9609796 CV EXPL 21-43392

Rechters: S.H. Poiesz

Advocaten: E.H. de Joode, L.R.T. Peeters en G.R. Derksen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kantonrechter verwijst schadestaat onrechtmatige opzegging uitvoeringsovereenkomst naar rechtbank wegens complexiteit en financieel belang

Dit is het vervolg op de door de Hoge Raad als onrechtmatig aangemerkte opzegging door Friesland Campina van de uitvoeringsovereenkomst met het Pensioenfonds. Gelet op de complexiteit en de grote financiële belangen (de primaire vordering bedraagt € 124,8 miljoen) acht de kantonrechter de procedure te ingewikkeld voor een behandeling door één rechter. De kantonrechter verwijst naar de meervoudige kamer van de rechtbank.

Dit geschil is een schadestaatprocedure als vervolg op het tussen partijen gewezen vonnis van 3 mei 2019 van deze rechtbank met zaaknummer 6766533 CV EXPL 18-10871 (hierna: het vonnis in de hoofdzaak). In het door FrieslandCampina ingestelde hoger beroep heeft het Gerechtshof Den Haag bij arrest van 9 februari 2021 het vonnis van de kantonrechter vernietigd en – opnieuw rechtdoende – voor recht verklaard dat FrieslandCampina onrechtmatig heeft gehandeld door in strijd met hetgeen de eisen van de redelijkheid en billijkheid meebrengen de UVO 2010 met SPC op te zeggen zonder daarbij een redelijke vergoeding aan te bieden. Het Hof heeft FrieslandCampina, FrieslandCampina Nederland, FrieslandCampina Kieviet, FrieslandCampina Riedel en Deltamilk veroordeeld, ieder voor het gedeelte waarvoor zij aansprakelijk is, tot vergoeding aan SPC van de schade die het gevolg is van het opzegging van de uitvoeringsovereenkomst met ingang van 1 januari 2015 zonder daarbij een redelijke vergoeding aan te bieden, op te maken bij staat. De Hoge Raad heeft in zijn arrest van 16 september 2022 het principale en het incidentele cassatieberoep tegen het arrest van het Hof verworpen.

In een schadestaatprocedure is de rechter bevoegd die in eerste instantie over de hoofdzaak heeft geoordeeld. Dat is in deze zaak de kantonrechter. De kantonrechter vindt echter dat de zaak vanwege de juridische complexiteit en het grote financiële belang ongeschikt is voor

behandeling en beslissing door één rechter. Daarom zal de kantonrechter de zaak verwijzen naar een meervoudige kamer van team handel. Hiertoe is het volgende redengevend.

Op grond van artikel 98 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (Rv) kan de kantonrechter in bepaalde gevallen een zaak verwijzen naar een meervoudige kamer voor andere zaken dan kantonzaken. Dat gaat volgens de letterlijke wettekst om zaken waarin de kantonrechter naast een vordering die tot zijn bevoegdheid behoort, ook vorderingen moet behandelen en beslissen die op zichzelf genomen niet tot zijn bevoegdheid behoren (art. 94 lid 2 tot en met 4 en art. 97 lid 1 Rv). Verwijzing naar een meervoudige kamer voor andere zaken dan kantonzaken is in die gevallen mogelijk als de kantonrechter vindt dat de zaak ongeschikt is – lees: als geheel te ingewikkeld – voor de behandeling en beslissing door één rechter.

Uit de wetsgeschiedenis volgt dat de wetgever er bewust voor heeft gekozen om meervoudige kamers in de sector kanton niet mogelijk te maken (zie in dit verband ook kantonrechter Rb. Rotterdam 7 juli 2022, ECLI:NL:RBROT:2022:5494). Er blijkt echter niet uit de wetsgeschiedenis dat de wetgever er bewust voor heeft gekozen om de hier bedoelde mogelijkheid tot verwijzing alleen mogelijk te maken als de samenhangende vorderingen, die niet tot de bevoegdheid van de kantonrechter behoren maar toch door hem behandeld moeten worden te ingewikkeld zijn. Die mogelijkheid is er als een zaak in zijn geheel te ingewikkeld is om door een kantonrechter te worden behandeld. Het kan bij een verwijzing op grond van artikel 98 Rv dus ook gaan om een combinatie van een ingewikkelde aardvordering en een relatief eenvoudige vordering waarvoor de kantonrechter op zichzelf niet bevoegd is.

De wetgever lijkt in dit verband onvoldoende te hebben onderkend dat er ook zaken kunnen zijn die weliswaar bestaan uit één aardvordering, maar zodanig ingewikkeld zijn dat de zaak eveneens ongeschikt is voor de behandeling door één kantonrechter. De kantonrechter doelt op de volgende passage in de memorie van toelichting: 'Opgemerkt zij nog dat de Adviescommissie burgerlijk procesrecht gaarne zou zien dat wanneer de kantonrechter zaken, hoewel zij niet alle kantonzaken zijn, wegens hun samenhang gezamenlijk moet behandelen, hij de mogelijkheid heeft om deze zaken, indien hij ze door hun ingewikkeldheid ongeschikt acht voor behandeling door een enkelvoudige kamer, gezamenlijk te doen behandelen door een meervoudige kamer uit de sector kanton. Een dergelijke mogelijkheid van meervoudige kantonkamers valt naar mijn oordeel echter niet te verenigen met de aard van de kantonrechtspraak als unus-rechtspraak en is daarom in dit wetsvoorstel niet opgenomen. Wel kan de kantonrechter in een dergelijk geval blijkens artikel 98 (2.2A.6) met toepassing van artikel 15 (1.2.2), tweede lid, NRv de zaken verwijzen naar een meervoudige kamer, maar daarbij zal het moeten gaan om een kamer van een andere sector (zodat in zoverre ten dele wordt afgeweken van de voorschriften voor behandeling in artikel 93 (2.2A.1) e.v. NRv).

Daarbij verzet zich er overigens niets tegen dat de kantonrechter zelf, maar dan niet als kantonrechter, in die kamer zitting heeft.’

Een redelijke wetsuitleg brengt naar het oordeel van de kantonrechter mee dat het ook mogelijk is om een zaak waarin de kantonrechter één vordering behandelt, die wel tot zijn bevoegdheid behoort, maar die naar zijn oordeel te ingewikkeld is om door één rechter te worden behandeld, te verwijzen naar een meervoudige kamer bij een andere sector. Voor zover artikel 98 Rv al niet rechtstreeks kan worden toegepast in de onderhavige situatie, kan de zaak naar het oordeel van de kantonrechter met overeenkomstige toepassing van artikel 98 Rv wel naar de meervoudige kamer van team handel en haven worden verwezen.

Zoals hiervoor is geoordeeld vindt de kantonrechter dat deze zaak, gelet op de complexiteit en de grote financiële belangen (de primaire vordering bedraagt € 124,8 miljoen), te ingewikkeld is voor een behandeling door één rechter. Het voornemen tot verwijzing is tijdens de mondelinge behandeling met partijen besproken. Partijen hebben aangegeven dat zij zich aan het oordeel van de kantonrechter refereren.

De regel dat dezelfde rechter die bevoegd is voor de hoofdzaak, ook voor de schadestaatprocedure bevoegd is, staat niet aan de hier aangenomen mogelijkheid van verwijzing in de weg. De schadestaatprocedure moet in dit verband als een afzonderlijke procedure worden beschouwd.

De zaak wordt daarom verwezen naar een meervoudige kamer van team handel en haven van deze rechtbank. Volledigheidshalve worden partijen erop gewezen dat zij in het vervolg van de procedure niet in persoon kunnen procederen, maar hiervoor een advocaat nodig hebben.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 29-09-2023

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2023:9059

Zaaknummer: 10371699 CV EXPL 23-6354

Rechters: C.J. Frikkee

Advocaten: I.H. Vermeeren-Keijzers, C.E. Drion, mr. A.N. Oetomo en R.F. van der Ham

Wetsartikelen: 98 Rv

RECHTSPRAAK

Hoogte militair arbeidsongeschiktheidspensioen niet onjuist; onvoldoende causaal verband verslaving en dienstverband

In deze uitspraak beoordeelt de rechtbank het beroep van eiser tegen het besluit van verweerder om aan eiser een militair invaliditeitspensioen (MIP) toe te kennen van een bepaalde hoogte. De vraag ligt voor of de uitoefening van de militaire dienst tijdens eisers uitzending in belangrijke mate de verslavingsproblematiek heeft veroorzaakt, of de uitzending een duidelijke factor is geweest bij het ontstaan van de aandoening. Verweerder heeft afdoende onderbouwd dat er geen aanleiding is een oorzakelijk verband van eisers verslavingsproblematiek met de uitoefening van de dienst in voldoende mate bij eiser aan de orde te achten.

In deze uitspraak beoordeelt de rechtbank het beroep van eiser tegen het besluit van verweerder om aan eiser een militair invaliditeitspensioen (MIP) toe te kennen.

Verweerder heeft bij besluit van 28 april 2022 aan eiser een MIP toegekend. Bij besluit van 20 september 2022 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eiser gegrond verklaard omdat ten onrechte nagelaten was een uitspraak te doen over de verslavingsproblematiek. Voor het overige heeft verweerder het primaire besluit gehandhaafd. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting geschorst om verweerder in de gelegenheid te stellen om een reactie aan de (bezwaar)verzekeringarts te vragen over de in de spreekantekeningen van de gemachtigde van eiser genoemde medische publicaties.

Verweerder heeft op 20 juni 2023 de reactie van de (bezwaar)verzekeringarts ingediend. Eiser heeft hierop schriftelijk gereageerd. Vervolgens heeft verweerder wederom een reactie aan de (bezwaar)verzekeringarts gevraagd en deze op 23 augustus 2023 ingediend.

Eiser is tussen 2003 en 2009 in dienst bij Defensie geweest. Daarbij is hij tussen 15 november 2004 en 9 april 2005 uitgezonden geweest naar Irak, waar hij een post traumatisch stresssyndroom (PTSS) aan overgehouden heeft. In 2019 is daarom aan eiser een MIP toegekend van 17,08%. Bij het primaire besluit is dit percentage verhoogd naar 27%, met een bijzondere invaliditeitsverhoging van 5%. Verweerder heeft in het bestreden besluit onderkend dat vergeten was de verslavingsproblematiek van eiser te betrekken bij het primaire besluit. Daarom is dat bij het bestreden besluit alsnog gedaan.

Verweerder heeft de gronden ten aanzien van de verslavingsproblematiek voorgelegd aan (bezwaar)verzekeringarts R.G. Goedhard. Deze heeft op 6 september 2022 geadviseerd dat er voor de verslavingsproblematiek geen dienstverband bestaat. Verweerder heeft dit advies overgenomen in het bestreden besluit.

Eiser legt uit dat hij is begonnen met het gebruik van verslavende middelen om de effecten van zijn PTSS te dempen. Voor zijn uitzending gebruikte eiser geen verslavende middelen. Hoewel eiser in 2017 heeft weten te stoppen is hij in 2019 toch weer terug gevallen in zijn gedrag. Uit informatie van eisers behandelaars blijkt ook dat hij verslavende middelen gebruikt vanwege zijn uitzending.

Verweerder heeft in beroep wederom advies gevraagd aan (bezwaar)verzekeringarts Goedhard. Daarbij is de door eiser in beroep overgelegde informatie van zijn behandelaars meegestuurd. Goedhard blijft bij brief van 10 januari 2023 bij zijn eerdere advies dat geen sprake is van dienstverband voor de verslavingsproblematiek. De door eiser overgelegde informatie van zijn behandelaars bevat geen nieuwe informatie.

De vraag ligt voor of de uitoefening van de militaire dienst tijdens eisers uitzending in belangrijke mate de verslavingsproblematiek heeft veroorzaakt, of de uitzending een duidelijke factor is geweest bij het ontstaan van de aandoening.

De rechtbank overweegt allereerst dat (bezwaar)verzekeringarts Goedhard zijn adviezen op zorgvuldig medisch onderzoek heeft gebaseerd, namelijk de rapportages verzekeringsgeneeskundig onderzoek invaliditeitspensioen van 19 november 2019 en

21 april 2022 van verzekeringarts M. Levy. Daarnaast heeft Goedhard de door eiser overgelegde informatie van zijn behandelaars betrokken bij zijn adviezen. De door Goedhard getrokken conclusies zijn deugdelijk gemotiveerd en consistent met de tijdens het onderzoek gebleken bevindingen.

In het advies van 6 september 2022 wijst Goedhard op het MGO rapport uit 2019 waaruit

blijkt dat luxerende factoren voor het middelengebruik volgens de behandelaar de uitzending naar Irak en de vermeende zwangerschap lijken. Daarnaast speelt zijn criminele achtergrond (met gedragsproblemen sinds zijn jeugd en oa detentie) en het bij Defensie geleerde zwijgen een rol. Zo is eiser in 2009 oneervol ontslagen wegens het samen met anderen handelen in drugs. Hij was toen naar eigen zeggen al sinds 2005 verslaafd terwijl hij in 2017 aangaf pas 1 jaar verslaafd te zijn aan cocaïne. Omdat de verslaving in 2019 in remissie was is de verslaving volgens Goedhard terecht niet beschouwd inzake het dienstverband. Goedhard acht verder van belang dat eiser er in 2017 toe in staat was om te stoppen. Het middelengebruik heeft daarom te maken met keuzes, al of niet onbewust, als uiting van zijn manier van omgang met stress en emoties. De ervaringen tijdens de uitzending naar Irak hebben hooguit in enige mate bijgedragen aan de start en ontwikkeling van de verslavingsproblematiek bij eiser. Dat is onvoldoende om daarvoor dienstverband aan te kunnen nemen.

De conclusie is dat eiser lijdend is aan verslaving. Het is vanuit medisch oogpunt aannemelijk dat factoren buiten de militaire dienst van overwegende invloed zijn geweest op het ontstaan, zoals een zekere aanleg en persoonlijkheid. Vanuit medisch oogpunt is het niet aannemelijk dat de militaire dienst daarop van meer dan enige invloed is geweest. Daarom is er geen dienstverband aannemelijk.

Goedhard blijft er in zijn advies van 10 januari 2023 bij dat geen sprake is van dienstverband voor de verslavingsproblematiek. Daartoe acht Goedhard met name van belang dat eiser zelf besloten heeft te willen stoppen met het misbruik van middelen en daar ook toe in staat is gebleken. Eiser heeft de keuze kunnen maken om een langere periode te stoppen met het gebruik terwijl zijn PTSS klachten en andere heftige persoonlijke omstandigheden zoals een detentie doorspeelden. De verslaving vormde voor het Sinai Centrum ook geen beletsel om te beginnen met de behandeling voor de PTSS. Dat maakt dat de ervaringen opgedaan tijdens de uitzending geen dusdanige factor zijn geweest in het misbruik dat ze voldoen aan de criteria om daar dienstverband voor aan te kunnen nemen.

Naar aanleiding van de ter zitting genoemde medische publicaties heeft verweerder een reactie van (bezwaa)verzekeringsarts Goedhard gevraagd. Deze geeft op 13 juni 2023 aan dat deze publicaties geen aanleiding vormen om zijn eerder ingenomen standpunt te herzien. Het proefschrift van N.J.N. Gielen uit 2016 waar naar is verwezen is uitgegaan van een populatie verslaafden en niet van een populatie met PTSS. Weliswaar blijkt 1 op de 3 verslaafden ook PTSS te hebben maar de conclusie dat heel veel mensen met een PTSS kampen met ernstige verslavingsproblematiek kan daar niet uit gehaald worden. Daartoe ontbreken de cijfers. Het is mogelijk dat er een relatie is tussen verslavingsproblematiek en PTSS maar of die dusdanig is dat er gesproken kan worden van een causale relatie in de zin van een dienstverband is niet het geval volgens Goedhard.

In de reactie van 12 juli 2023 benadrukt eiser dat er wel degelijk voldoende aannemelijk dienstverband is tussen alcohol- en middelenverslaving en de uitzending (PTSS klachten). Ook in de richtlijn stoornissen in het gebruik van alcohol wordt geconcludeerd dat PTSS symptomen mogelijk/waarschijnlijk een rol spelen bij de terugval in alcoholgebruik bij patiënten met PTSS. Behandeling van PTSS lijkt een positief effect te hebben op zowel trauma symptomen als alcoholcraving.

In zijn reactie van 17 augustus 2023 geeft (bezwaar)verzekeringsarts Goedhard aan dat in de genoemde richtlijn stoornissen in het gebruik van alcohol geen duidelijk verband wordt gemeld tussen PTSS en alcoholge(mis)bruik. Het citaat van eiser dat PTSS symptomen mogelijk/waarschijnlijk een rol spelen laat zien dat er geen wetenschappelijke evidentie voor is. De mate van causaliteit is te weinig om te kunnen leiden tot dienstverband.

Verweerder heeft gezien het vorenstaande afdoende onderbouwd dat er geen aanleiding is een oorzakelijk verband van eisers verslavingsproblematiek met de uitoefening van de dienst in voldoende mate bij eiser aan de orde te achten. Dat eiser wel geregeld terug valt in zijn middelengebruik maakt niet dat deze conclusie niet kan worden getrokken.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 16-10-2023

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2023:16226

Zaaknummer: 22/6778

Rechters: R.H. Smits

Advocaten: J.F. Roth en P.H.L.M. Souren

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Pensioenadviseur heeft juiste uitvoering pensioenregeling onvoldoende gemonitord

Kern van het geschil is de vraag of de pensioenadviseur aansprakelijk is voor schade van werkgever. De adviseur zou noodzakelijke (fictieve) salarisberekeningen vanaf 2013 niet meer hebben uitgevoerd waardoor te weinig pensioenpremies zijn betaald, en onjuist/onvolledig hebben geïnstrueerd over betaling van een backservicekoopsom. De rechtbank oordeelt dat de pensioenadviseur zijn zorgplicht heeft geschonden door niet te verifiëren of de berekeningen inderdaad niet meer gemaakt hoefden te worden. Daarbij is deels sprake van eigen schuld van werkgever. Het verwijt ten aanzien van de backservicekoopsom is niet terecht. Gedaagde moet per saldo € 148.897,50 aan eiseres betalen, vermeerderd met rente en kosten.

De rechtbank oordeelt dat de service level agreement (SLA) van toepassing is op de werkzaamheden van gedaagde met betrekking tot het pensioen van de directieleden van eiseres. In artikel 1.1 van de SLA is bepaald dat gedaagde diensten verricht die noodzakelijk zijn voor de begeleiding en advisering over de uitvoering van de met de pensioenuitvoerder gesloten mantelovereenkomst en daarmee verband houdende overeenkomsten, waaronder berekeningen en bijzondere mutaties.

eiseres stelt dat gedaagde de pensioenuitvoerder niet juist en volledig heeft geïnstrueerd over de betaling van de backservicekoopsom voor drie directieleden, de verwerking van de betaling niet heeft gecontroleerd en de foutieve verwerking door de pensioenuitvoerder vervolgens niet heeft rechtgezet. Deze vordering zal worden afgewezen. Gedaagde heeft voldoende gesteld en onderbouwd dat de foutieve kwalificatie van de betaalde backservicekoopsom een fout van – louter – de pensioenuitvoerder is. Gedaagde heeft de backservicekoopsommen van alle drie de directieleden berekend en aan eiseres doorgegeven, met een betaalinstructie waarin het bankrekeningnummer van de pensioenuitvoerder en een betaalcode zijn

opgenomen. Deze betaalinstructie was correct en was voor alle drie de directieleden identiek. Eiseres heeft vervolgens de betaling overgemaakt en daarbij de betaalinstructies gevolgd. Uit het schadeonderzoek dat is verricht op verzoek van de aansprakelijkheidsverzekeraar van gedaagde volgt dan ook: *'het moet er (...) voor worden gehouden dat [pensioenuitvoerder] zelf een fout heeft gemaakt bij de verwerking van de betaling en daar dus ook verantwoordelijk voor is'*. De zorgplicht van gedaagde gaat niet zo ver dat zij van iedere correct aangeleverde betalingsopdracht moet controleren of de pensioenuitvoerder deze wel conform instructie heeft verwerkt, nog daargelaten dat niet valt in te zien op welke wijze of op welke basis zij toegang tot de interne systemen van de pensioenuitvoerder had moeten of kunnen hebben.

Het andere verwijt van eiseres ziet op de berekeningen van de fictieve verhoging van het salaris van de directieleden. Aan directieleden [B] en [C] is in 2010 toegezegd dat zij vanaf 62-jarige leeftijd een pensioen zouden ontvangen gebaseerd op 70% van het vaste salaris vanaf 65 jaar. Om aan deze eindloonregeling te kunnen voldoen, moest het pensioengevend salaris jaarlijks fictief worden verhoogd. Tot 2013 heeft gedaagde de berekeningen van die verhoging gemaakt, daarna niet meer. Op 24 december 2013 heeft werkgever een e-mail gestuurd.

Op grond van haar zorgplicht als pensioenadviseur had het op de weg van gedaagde gelegen om bij eiseres na te gaan wat precies de bedoeling was van de e-mail van 24 december 2013 en ook overigens had zij als goed pensioenadviseur moeten monitoren hoe de pensioentoezegging voor de directieleden was gewaarborgd. Dat heeft zij beide niet gedaan. De rechtbank komt tot de slotsom dat gedaagde is tekortgekomen in de nakoming van haar verplichtingen uit de overeenkomst van opdracht tussen partijen waaronder een tekortkoming in de zorgplicht.

Gedaagde stelt dat de vermeende schade voor [A] buiten beschouwing moet blijven. Dit argument slaagt. Op het moment dat de bijzondere pensioenafpraak voor [B] en [C] in 2010 werd gemaakt, was [A] nog niet werkzaam bij eiseres. Eerst bij de fusie in 2013 ging hij deel uitmaken van de directie. Gedaagde heeft terecht aangevoerd dat nooit aan haar is medegedeeld dat de bijzondere pensioenafpraak ook voor [A] ging gelden.

Eiseres heeft ter zitting erkend dat de e-mail van 24 december 2013, waarin eiseres schreef dat de definitie van het pensioengevend salaris werd aangepast, multi-interpretabel is. Het is dus goed voorstelbaar dat gedaagde door deze e-mail op het verkeerde been is gezet (zie 2.10 en 2.12). Vervolgens heeft eiseres nooit meer verzocht om instructies om de fictieve verhoging van het salaris – die volgens haar bleef bestaan – door te voeren in de salarisadministratie, terwijl dat in eerdere jaren wel werd gedaan. Ook gezien de manier waarop eiseres het woord 'nog' in de e-mail van 27 december 2013 heeft opgevat, mocht verwacht worden dat zij zou informeren naar de berekeningen die in haar beleving nog zouden moeten volgen.

Het aan eiseres toe te rekenen aandeel in de schade wordt op basis van alle voornoemde omstandigheden van het geval gesteld op 50%. De billijkheid geeft geen aanleiding tot een andere verdeling. Dat betekent dat gedaagde 50% van de schade moet vergoeden. Dat is een bedrag van € 148.897,50.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 18-10-2023

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2023:5424

Zaaknummer: eigen schuld

Rechters: A.R. Creutzberg

Advocaten: M. Kremer en D. Liem

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vergoeding bij ontslag inclusief pensioenvergoeding in strijd met Wet normering topinkomens

Bij vaststellingsovereenkomst hebben werkgever en werknemer afspraken gemaakt over een beëindigingsvergoeding. Kern van het geschil is of de vergoeding in strijd is met de Wet normering topinkomens (Wnt). De minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap heeft aan eiser een last onder dwangsom opgelegd wegens overtreding van de Wnt. De rechtbank oordeelt dat de minister daartoe bevoegd was en toepassing heeft kunnen geven aan die bevoegdheid. De ontslagvergoeding, de vergoeding voor het niet-naleven van de wettelijke ontslagtermijn en de betaling aan het ABP ten gunste van de pensioenvoorziening van eiser zijn uitkeringen die Helicon en eiser niet hebben mogen afspreken bij beëindiging van het dienstverband van eiser. De minister heeft verder beslist de last en het bestreden besluit openbaar te maken. Deze beslissingen heeft de rechtbank vernietigd omdat de minister op de zitting heeft gezegd dat hij over de openbaarmaking van de last opnieuw gaat beslissen.

Eiser was in dienst bij Helicon, sinds 1 januari 1997 als lid van het college van bestuur. Per 1 januari 2015 is het dienstverband van eiser op nadrukkelijk verzoek van Helicon maar met wederzijds goedvinden beëindigd. Dat staat in de vaststellingsovereenkomst van 23 oktober 2014 die Helicon en eiser over de beëindiging van het dienstverband van eiser hebben gesloten (de vaststellingsovereenkomst). Met de vaststellingsovereenkomst hebben Helicon en eiser ook afgesproken dat eiser een ontslagvergoeding krijgt van € 75.000, een uitkering voor de afkoop van een Werkeloosheidsuitkering en Bovenwettelijke Werkeloosheidsuitkering (WW- en BWR-uitkering) van € 260.000, een vergoeding voor het niet naleven van de wettelijke ontslagtermijn van € 21.800 en een betaling van een bedrag van € 40.724 door Helicon aan het Algemeen Burgerlijk Pensioenfonds (ABP) ten gunste van de

pensioenvoorziening van eiser, in totaal een bedrag van € 397.524. De genoemde bedragen zijn brutobedragen.

De Inspectie van het onderwijs (de inspectie), die toezicht houdt op de naleving van de Wet normering topinkomens (Wnt), heeft onderzocht of de financiële afspraken die Helicon en eiser hebben gemaakt aan de Wnt voldoen. In het rapport van 23 mei 2019 (het inspectierapport) dat de inspectie daarover heeft opgemaakt, is de inspectie tot de conclusie gekomen dat de ontslagvergoeding, de vergoeding voor het niet-naleven van de wettelijke ontslagtermijn en de betaling aan het ABP ten gunste van de pensioenvoorziening van eiser, met een som van €137.524, in strijd zijn met de Wnt.

Helicon heeft van eiser een bedrag van € 137.524 gevorderd wegens onverschuldigde betaling. Met het vonnis van 17 juni 2020 heeft de kantonrechter de vordering van Helicon toegewezen. De minister vindt dat de afgesproken uitkering voor de afkoop van een WW- en BWR-uitkering, de ontslagvergoeding, de vergoeding voor het niet-naleven van de wettelijke ontslagtermijn en de betaling aan het ABP ten gunste van de pensioenvoorziening van eiser, uitkeringen bij beëindiging van het dienstverband zijn die samen de uitkering wegens beëindiging van het dienstverband van eiser vormen als bedoeld in artikel 1.1 onder i Wnt. De uitkering voor de afkoop van een WW- en BWR-uitkering vindt de minister in overeenstemming met de Wnt. De ontslagvergoeding, de vergoeding voor het niet-naleven van de wettelijke ontslagtermijn en de betaling aan het ABP ten gunste van de pensioenvoorziening van eiser vindt de minister niet in overeenstemming met de Wnt. De som van deze uitkeringen, te weten een bedrag van € 137.524, komt volgens de minister uit boven de maximale ontslaguitkering die de Wnt in het geval van eiser toestaat. Om deze overtreding van de Wnt ongedaan te maken, heeft de minister eiser de last opgelegd.

De minister heeft aan de hand van artikel 1.1 Wnt (oud) beoordeeld of de uitkering voor de afkoop van een BWR-uitkering een uitkering is bij beëindiging van het dienstverband die deel uitmaakt van de uitkering wegens beëindiging van het dienstverband van eiser. De minister vindt dat het recht zoals dat gold op het moment waarop Helicon en eiser de vaststellingsovereenkomst sloten, het geldend recht is. Het door eiser genoemde, door de wetgever erkende, onwenselijke verschil, dat door inwerkingtreding van de Evaluatiewet (Ew) met terugwerkende kracht tot 1 januari 2017 tot aanpassing van artikel 1.1 aanhef en onder i Wnt heeft geleid, verandert volgens de minister niet dat in dit geval artikel 1.1 Wnt (oud) geldt. De rechtbank is het met de minister eens.

De minister vindt dat de Wnt een ontslagvergoeding naast de uitkering voor afkoop van een BWR-uitkering niet toestaat en dat die uitkering een ontslagvergoeding inhoudt. Volgens de minister zijn de artikelen 2.10 lid 1 en 7.3 lid 6 Wnt niet naast elkaar van toepassing en heeft

hij niet willekeurig gehandeld, omdat hij de Wnt heeft gevolgd. De rechtbank is het ook op dit punt met de minister eens.

Volgens eiser heeft de minister de vergoeding voor het niet-naleven van de wettelijke ontslagtermijn en de betaling aan het ABP ten gunste van zijn pensioen ten onrechte als uitkeringen bij beëindiging van het dienstverband aangemerkt die, samen met de uitkering voor afkoop van een BWR-uitkering en de ontslagvergoeding, de uitkering wegens beëindiging van zijn dienstverband zijn als bedoeld in artikel 1.1 onder i Wnt, omdat deze uitkeringen voortvloeiden uit een wettelijk voorschrift.

Over de vergoeding voor het niet-naleven van de wettelijke ontslagtermijn voert eiser aan dat het een uitkering is die voortvloeide uit artikel 16 lid 3 jo. artikel 24 lid 5 van de Werkloosheidswet (oud), nader uitgewerkt in de beleidsregel over de toepassing van artikel 16 lid 3 en artikel 24 lid 5 Werkloosheidswet 2006. Over deze vergoeding voert eiser ook aan dat het een schadevergoeding is voor onrechtmatig handelen.

Over de betaling aan het ABP ten gunste van zijn pensioen voert eiser, onder verwijzing naar de berekening van [naam 1], Senior Pensioenadviseur APG van 2 maart 2020, aan dat de uitkering een achterstallige betaling van pensioenpremies is.

Volgens de minister wordt met de vergoeding voor het niet-naleven van de wettelijke ontslagtermijn en de betaling aan het ABP ten gunste van de pensioenvoorziening van eiser de maximaal door de Wnt toegestane uitkering wegens beëindiging van het dienstverband verder overschreden. De minister vindt dat van een mogelijke benadeling van het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen (UWV), die eiser met het afspreken van de vergoeding voor het niet-naleven van de wettelijke ontslagtermijn heeft willen voorkomen, geen sprake kan zijn, omdat eiser in ruil voor de afkoop van een WW- en BWR-uitkering geen aanspraak kan maken op een WW- en BWR-uitkering. De minister vindt niet aangetoond dat de betaling aan het ABP ten gunste van het pensioen van eiser ziet op achterstallige betalingen van pensioenpremies en baseert zich op de brief van [naam 2], Senior Pensioenadviseur ABP van 2 september 2014. De minister ziet de betaling als een afdracht om een ruimte voor ABP ExtraPensioen te vullen.

De rechtbank is het ook in zoverre met de minister eens. Met de vaststellingsovereenkomst hebben Helicon en eiser afgesproken dat Helicon aan eiser een bedrag uitkeert van € 260.000 om een WW- en BWR-uitkering af te kopen. Eiser moest daarom niet, om aan artikel 16 lid 3 jo artikel 24 lid 5 van de Werkloosheidswet 2006 te voldoen, een uitkering afspreken voor het niet-naleven van de wettelijke ontslagtermijn om te voorkomen dat – door de ontslagtermijn niet na te leven – het Algemeen Werkloosheidsfonds, waaruit het UWV WW- en BWR-

uitkeringen uitkeert, zou worden benadeeld. Eiser maakte door de uitkering van een bedrag voor de afkoop van een WW- en BWR-uitkering namelijk geen aanspraak meer op een WW- en BWR-uitkering uit het Algemeen Werkloosheidsfonds, zodat de uitkering voor het niet-naleven van de ontslagtermijn (al daarom) niet uit de genoemde bepaling en dus niet uit een wettelijk voorschrift voortvloeide.

Voor zover eiser met een schadevergoeding voor onrechtmatig handelen bedoelt dat de uitkering voor het niet-naleven van de wettelijke ontslagtermijn een uitkering is die voortvloeide uit artikel 6:162 van het Burgerlijk Wetboek, ziet de rechtbank geen aanleiding om deze opvatting van eiser te volgen. Omdat, weliswaar op uitdrukkelijk initiatief van Helicon maar met wederzijds goedvinden, is afgesproken dat de arbeidsovereenkomst van eiser op 1 januari 2015 eindigt, zoals in de vaststellingsovereenkomst staat, ziet de rechtbank geen reden om aan te nemen dat het niet-naleven van de wettelijke ontslagtermijn (nog) een onrechtmatige daad, als bedoeld in artikel 6:162 van het Burgerlijk Wetboek, oplevert. Ook daarom ziet de rechtbank geen aanleiding voor het oordeel dat dit moet worden aangemerkt als een uitkering die voortvloeide uit een wettelijk voorschrift.

Uit de brief van [naam 1] volgt dat Helicon met de betaling aan het ABP ten gunste van het pensioen van eiser de fiscale ruimte voor ABP ExtraPensioen in 2014 heeft gebruikt. [Naam 1] heeft in zijn brief de fiscale ruimte voor ABP ExtraPensioen berekend en vastgesteld dat deze ruimte in 2014 € 40.724 was, dat de werkgever van eiser dit bedrag heeft gestort en dat dit bedrag mocht worden gestort binnen de op dat moment geldende fiscale ruimte.

Uit de brief van [naam 2] is af te leiden dat de fiscale ruimte voor ABP ExtraPensioen een fiscale ruimte is om extra pensioen op te bouwen. [Naam 2] heeft in zijn brief berekend wat de pensioenderving is als eiser 65 jaar is en op 1 november 2014 wordt ontslagen. Hij schrijft dat als de pensioenderving moet worden ingekocht de extra inleg voor ABP ExtraPensioen eenmalig € 139.435 bedraagt, dat de fiscale ruimte voor extra inleg in ABP ExtraPensioen in 2014 € 40.724 is en dat deze ruimte niet groot genoeg is om de pensioenderving te kunnen inkopen. Gelet op wat [naam 1] en [naam 2] hebben geschreven, vindt de rechtbank met de brief van [naam 1] niet aannemelijk gemaakt dat de betaling aan het ABP ten gunste van het pensioen van eiser een betaling van achterstallige pensioenpremies is. Uit de beide brieven blijkt dat Helicon met de betaling aan het ABP ten gunste van de pensioenvoorziening van eiser een betaling heeft gedaan voor extra pensioen voor eiser door opvulling van een fiscale ruimte die daarvoor in 2014 bestond.

Dit betekent dat de ontslagvergoeding, de vergoeding voor het niet-naleven van de wettelijke ontslagtermijn en de betaling aan het ABP ten gunste van de pensioenvoorziening van eiser uitkeringen zijn die Helicon en eiser niet hebben mogen afspreken bij beëindiging van het

dienstverband van eiser. De som van deze uitkeringen, een bedrag van € 137.524, komt namelijk uit boven de maximale ontslagvergoeding die de Wnt in het geval van eiser toestond, te weten een bedrag van € 173.333 en dus is de Wnt overtreden. Omdat de overtreding van de Wnt nog bestond op het moment waarop de minister eiser de last oplegde, was de minister bevoegd de last aan eiser op te leggen om de uitkering wegens beëindiging van het dienstverband van eiser in overeenstemming met de Wnt te krijgen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 31-08-2023

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2023:5890

Zaaknummer: ROE 20/3604

Rechters: G. Leijten, A. Snijders en E.M.J. Hardy

Wetsartikelen: 1.1 onder i Wnt, 2.10 lid 1 Wnt en 7.3 lid 6 Wnt

RECHTSPRAAK

Overeenkomst verdeling huwelijksgoederengemeenschap, inclusief pensioenverevening

Echtscheidingsgeschil. De echtscheiding is uitgesproken. De verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap is vastgesteld, inclusief woning, verdeling van goederen en pensioenverevening. In hoger beroep verzoekt de man vernietiging van de beschikking. Hij verzoekt onder meer dat de woning aan hem wordt toegescheiden, dat de Aegon-beleggingsverzekering geheel aan hem wordt toegescheiden zonder verrekening en dat de pensioenverevening wordt uitgesloten waarbij geldt dat de man dus afziet van het verschil tussen de (hogere) waarde van het pensioen van de vrouw en van dat van de man. Dit geldt ook voor oudedagsvoorzieningen die op een andere wijze door een der partijen is/wordt opgebouwd.

Naar het oordeel van het hof is vast komen te staan dat tussen partijen door aanbod en aanvaarding op 24 november 2021 een overeenkomst tot stand is gekomen over alles wat partijen verdeeld hield, derhalve ook de verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap, inclusief de pensioenverevening.

Partijen zijn in 2001 met elkaar gehuwd, in wettelijke algehele gemeenschap van goederen. Bij de bestreden beschikking is, voor zover hier van belang, tussen partijen de echtscheiding uitgesproken. Ook heeft de rechtbank bepaald dat de man, met ingang van de datum van de inschrijving van de beschikking tot echtscheiding in de registers van de burgerlijke stand, per jaar 2,5% van de overwaarde als gebruiksvergoeding aan de vrouw dient te betalen zolang hij gebruikmaakt van de echtelijke woning en dat dit bedrag door de notaris die de leveringsakte passeert, betrokken wordt in de afrekening en bij de over te maken bedragen aan de vrouw. Daarnaast is de verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap vastgesteld, onder de voorwaarde van inschrijving van de echtscheidingsbeschikking in de registers van de

burgerlijke stand met betrekking tot de woning. Verder heeft de rechtbank aan de man toegedeeld de bankrekening en de beleggingsverzekering waarbij de man de helft van de saldi betaalt respectievelijk de waarde van de helft verrekent. Aan de vrouw is toegedeeld onder meer een bankrekening, een auto en de waarde van de eenmanszaak met verrekening van de helft van de waarde. Ook is bepaald dat de man en de vrouw moeten overgaan tot de wettelijke pensioenverevning, zoals bepaald in artikel 1:155 van het Burgerlijk Wetboek (BW) en de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding.

De man verzoekt in hoger beroep de bestreden beschikking te vernietigen, het hof begrijpt voor zover het een gedeelte van de door de rechtbank vastgestelde verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap betreft. Hij verzoekt onder meer dat de woning aan hem wordt toegescheiden, dat de Aegon-beleggingsverzekering geheel aan hem wordt toegescheiden, zonder verrekening en dat de pensioenverevning wordt uitgesloten waarbij geldt dat de man dus afziet van het verschil tussen de (hogere) waarde van het pensioen van de vrouw en van dat van de man. Dit geldt ook voor oudedagsvoorzieningen die op een andere wijze door een der partijen is/wordt opgebouwd.

Naar het oordeel van het hof is vast komen te staan dat tussen partijen door aanbod en aanvaarding op 24 november 2021 een overeenkomst tot stand is gekomen over alles wat partijen verdeeld hield, derhalve ook de verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap, inclusief de pensioenverevning. De overeenkomst is opgenomen in het echtscheidingsconvenant in samenhang te bezien met het ouderschapsplan zoals dit op 14 januari 2022 door de advocaat van de man (mr. M. Marić) aan de voormalig advocaat van de vrouw zijn gemaïld en zijn aangehecht aan deze beschikking. Dat het convenant niet is ondertekend door de vrouw doet aan de rechtsgeldigheid van de afspraken niet af.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 20-09-2023

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2023:1890

Zaaknummer: 200.326.170/01 en 200.326.170/02

Rechters: A.N. Labohm, A.E. Sutorius-van Hees en J.B. Backhuijs

Advocaten: R.P. Heeren

Wetsartikelen: 1:155 BW en Wet verevening pensioenrechten bij scheiding

RECHTSPRAAK

Beroep op rechtsverwerking premies voor ex-werknemers bij vrijwillige aansluiting ABP slaagt

Werkgeefster heeft zich vrijwillig aangesloten bij ABP. Werkgever betaalt premies. Ex-werknemers kunnen (onder bepaalde voorwaarden) pensioen blijven opbouwen bij ABP gedurende de WW-periode. ABP heeft daarvoor informatie. Voor het personeel van verplicht aangesloten werkgevers heeft ABP de benodigde gegevens altijd ontvangen van het UWV. Werkgeefster heeft de informatie van ex-werknemers niet aan ABP doorgegeven. Zij had die informatie niet en zij was er zich niet van bewust dat ABP van haar verwachtte dat zij die gegevens zou verstrekken. Voor ex-werknemers die zich zelf bij ABP hebben gemeld heeft werkgeefster premienota's van ABP ontvangen en betaald. In 2017 en 2018 heeft ABP € 883.528,36 als naheffing in rekening gebracht over de periode 1 juli 2013 tot en met december 2016 nadat een administratieve koppeling kon worden gemaakt met de gegevens van het UWV en was gebleken dat er veel meer ex-werknemers waren die recht hadden op voortzetting van de pensioenopbouw. Werkgeefster heeft onder protest de facturen voldaan. Werkgeefster wil dat ABP dat bedrag aan haar terugbetaalt. Dat lukt omdat werkgeefster terecht een beroep doet op rechtsverwerking.

Werkgeefster heeft met ABP een overeenkomst gesloten waarmee zij zich vrijwillig heeft aangesloten bij ABP, zodat haar personeel pensioen kan opbouwen bij ABP. Werkgeefster betaalt premies aan ABP voor die pensioenopbouw. De ex-werknemers van werkgeefster kunnen (onder bepaalde voorwaarden) pensioen blijven opbouwen bij ABP gedurende de periode dat zij na het einde van de arbeidsovereenkomst met werkgeefster recht hebben op

een WW-uitkering. Ook over die periode van pensioenopbouw brengt ABP pensioenpremies bij werkgeefster in rekening. ABP heeft informatie nodig om dit te kunnen doen. Voor het personeel van verplicht aangesloten werkgevers heeft ABP de benodigde gegevens altijd ontvangen van het UWV. Die informatie kon niet op diezelfde (geautomatiseerde) wijze worden verstrekt door het UWV voor wat betreft de ex-werknemers van vrijwillig aangesloten werkgevers zoals werkgeefster. Zij heeft die informatie niet aan ABP doorgegeven. Zij had die informatie niet en zij was er zich niet van bewust dat ABP van haar verwachtte dat zij die gegevens zou verstrekken. Er zijn ex-werknemers van werkgeefster geweest die zich zelf bij ABP hebben gemeld en voor die ex-werknemers heeft werkgeefster premienota's van ABP ontvangen en betaald. Er zijn echter ook veel ex-werknemers van werkgeefster geweest die zich niet zelf bij ABP hebben gemeld. In 2017 en 2018 heeft ABP € 883.528,36 als naheffing bij werkgeefster in rekening gebracht over de periode 1 juli 2013 tot en met december 2016 nadat een administratieve koppeling kon worden gemaakt met de gegevens van het UWV en was gebleken dat er veel meer ex-werknemers waren die recht hadden op voortzetting van de pensioenopbouw. Werkgeefster heeft onder protest de facturen voldaan. Zij wil met deze procedure bereiken dat ABP dat bedrag aan haar terugbetaalt. De kantonrechter heeft alle vorderingen van werkgeefster afgewezen. In hoger beroep concludeert werkgeefster tot vernietiging van het vonnis en dat lukt omdat werkgeefster terecht een beroep doet op rechtsverwerking.

Het hof ziet als kern van het geschil of ABP zijn recht om de premies bij werkgeefster in rekening te brengen heeft verwerkt (en/of dat de vordering van ABP was verjaard). Ook de kantonrechter heeft dat als de kern van het geschil gezien en beoordeeld of daarvan sprake was. De kantonrechter heeft (terecht) als uitgangspunt genomen dat werkgeefster premies verschuldigd is voor ex-werknemers met het recht op een werkloosheidsuitkering. Partijen zijn namelijk overeengekomen dat de statuten en reglementen van ABP van toepassing zijn en uit de bepalingen in het PR volgt dat werkgeefster die premies verschuldigd is in die situatie. Werkgeefster is die premies verschuldigd ongeacht of zij wel of niet aan informatieverplichtingen voldoet. Dat staat geheel los van elkaar. Op werkgeefster rust een verbintenis uit de overeenkomst om de premies waar het in dit geval om gaat, te betalen. Werkgeefster beroept zich op rechtsverwerking. Rechtsverwerking vormt een toepassing van het leerstuk van de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid (art. 6:2 lid 2 BW en art. 6:248 lid 2 BW). Het gaat er in dit geval om of het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat ABP zich beroept op de tussen werkgeefster en ABP hier aan de orde zijnde regel dat zij de premies op grond van de overeenkomst verschuldigd is. Uitgangspunt voor het beroep op rechtsverwerking is dat er een verbintenis tot betaling van die premies bestaat. Anders kan niet worden toegekomen aan de vraag of sprake is van rechtsverwerking. Voor het hof is uitgangspunt dat een verbintenis is ontstaan tot betaling van

de pensioenpremies voor de ex-werknemers die zich niet zelf bij ABP hebben gemeld.

Het hof is van oordeel dat geen sprake is van enkel tijdsverloop en dat er bijzondere omstandigheden zijn geweest. Het hof is van oordeel dat werkgeefster terecht een beroep doet op rechtsverwerking. Het hof stelt voorop dat werkgeefster niet een bij ABP verplicht aangesloten werkgever is, maar een werkgever met wie ABP een overeenkomst heeft gesloten. ABP en werkgeefster zijn verplicht zich jegens elkaar te gedragen overeenkomstig de eisen van redelijkheid en billijkheid (art. 6:2 lid 1 BW). De overeenkomst tussen ABP en werkgeefster wordt niet alleen beheerst door hetgeen zij zijn overeengekomen, maar heeft ook de rechtsgevolgen die naar de aard van de overeenkomst uit (de wet of de gewoonte of) de eisen van redelijkheid en billijkheid voortvloeien (art. 6:248 lid 1 BW). Het hof oordeelt samenvattend dat door ABP zelf bij werkgeefster het gerechtvaardigd vertrouwen is gewekt dat werkgeefster de WW-gegevens niet hoefde te geven omdat ABP de informatie kreeg van het UWV en werkgeefster correcte premienota's kreeg met betrekking tot ex-werknemers. Toen ABP zich realiseerde dat dit niet zo was, heeft zij werkgeefster niet geattendeerd op de mogelijk vergaande consequenties. Met een relatief geringe inspanning, te weten de attendering op de noodzaak om gegevens aan te leveren en/of de waarschuwing dat er nog een premienaheffing zou kunnen volgen, had ABP deze grote onverwachte financiële kostenpost voor werkgeefster kunnen voorkomen, althans haar in de gelegenheid kunnen stellen voorzieningen te treffen. ABP heeft zich niet jegens werkgeefster gedragen overeenkomstig de eisen van redelijkheid en billijkheid en gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, is het hof van oordeel dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat ABP zich in de gegeven omstandigheden erop beroept dat hij met werkgeefster is overeengekomen dat zij ook bij onjuiste of onvolledige informatieverstrekking de premies aan ABP verschuldigd is. Het hof verklaart voor recht dat ABP zijn recht heeft verwerkt om aan werkgeefster in 2017 en 2018 aanvullende premiefacturen op te leggen betreffende premies voor voormalig werknemers met een WW-uitkering ten aanzien van de periode van 1 juli 2013 tot en met december 2016, en dat ABP niet gerechtigd was om de in dit geding aan de orde zijnde premiefacturen op te leggen en werkgeefster niet gehouden was om die facturen aan ABP te betalen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 26-09-2023

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2023:3087

Zaaknummer: 200.315.780_01

Rechters: M.E. Smorenburg, M. van Ham en A.W. Rutten

Advocaten: H.M.J. van den Hurk en E. Lutjens

Wetsartikelen: 6:2 lid 2 BW, 6:96 lid 2 BW, 6:248 BW, 241 Rv

RECHTSPRAAK

Werkgever valt niet onder werkingssfeerbepaling bedrijfstakpensioenfonds Meubelindustrie

Werknemer stelt dat zijn werkgever onder de werkingssfeer valt van de cao en het bedrijfstakpensioenfonds voor de Meubelindustrie. Het hof oordeelt aan de hand van de werkingssfeerbepaling en de stellingen over en weer dat niet bewezen is dat de werkgever onder de werkingssfeer valt. Het hof constateert dat er méér werknemers zijn van wie de activiteiten gericht buiten de werkingssfeer vallen.

Werknemer is op 1 februari 2017 in dienst getreden bij werkgeefster. Werknemer is na een eerdere periode van arbeidsongeschiktheid op 25 mei 2021 opnieuw uitgevallen. Inmiddels re-integreert werknemer in het kader van het tweedespoortraject. Werkgeefster heeft op 9 februari 2022 een ontbindingsverzoek ingediend, dat is afgewezen vanwege het opzegverbod. Inmiddels is het UWV toestemming verzocht voor ontslag wegens langdurige arbeidsongeschiktheid. Na een verzoek van werkgeefster heeft het Bedrijfstakpensioenfonds voor de Meubelindustrie en Meubileringsbedrijven aangegeven dat werkgeefster niet onder de wettelijke verplichtstelling valt. Werkgeefster is een ongebonden werkgever. Er is geen cao van toepassing verklaard in de arbeidsovereenkomst. De cao voor de Meubelindustrie en Meubileringsbedrijven is over meerdere periodes in 2017 t/m 2023 algemeen verbindend verklaard. Volgens de boekhouder van werkgeefster viel werkgeefster niet onder de werkingssfeer van de cao, zoals omschreven in artikel 1 van de cao. Werknemer heeft de Vakraad voor de meubelindustrie gevraagd om een formeel advies over de toepassing van de werkingssfeer van de cao op werkgeefster. De Vakraad heeft Providius ingeschakeld voor onderzoek. De conclusie was dat werkgeefster op basis van het representatief geachte jaar 2019 niet onder de werkingssfeer van de cao valt, ook niet als de periode van langdurige ziekte van een meubelmaker wordt meegewogen. Werknemer verzoekt o.a. betaling van achterstallig loon. De kantonrechter heeft overwogen dat op werknemer de stelplicht en bewijslast rust van zijn stelling dat de cao van toepassing is en dat hij het verweer van werkgeefster daartegen onvoldoende gemotiveerd heeft weersproken.

Het hof constateert dat werknemer in zijn beroepschrift slechts terloops opmerkt dat de werkplaats gekwalificeerd moet worden als een afdeling van de onderneming waar men zich hoofdzakelijk bezighoudt met de in de cao genoemde activiteiten. Het hof is van oordeel dat werknemer deze mogelijke subsidiaire grondslag voor zijn verzoeken met betrekking tot de cao onvoldoende duidelijk naar voren heeft gebracht. Van een duidelijk kenbare beroepsgrond of beroep op een voldoende onderbouwde grondslag is daarmee geen sprake en het hof gaat daarom aan die opmerking voorbij. Werknemer voert wel argumenten aan waaruit kan volgen dat werkgeefster voldoet aan het 'hoofdzakelijkheids criterium' in de cao. Daarbij moet volgens hem, anders dan Providius naar zijn mening doet, niet alleen gekeken worden naar medewerkers die de werkzaamheden verrichten die zijn beschreven in artikel 1 lid 1 van de cao, maar ook naar werknemers die hen in staat stellen om die werkzaamheden te verrichten, daarbij ondersteuning verlenen of anderszins faciliteren, of zorgen dat de producten van de bedrijfsuitoefening afzet vinden. Hij verwijst naar de uitspraken van de Hoge Raad in de zaken Vector en Unis. Het hof volgt werknemer niet in zijn betoog over de berekeningssystematiek in de door hem genoemde uitspraken. Anders dan in die zaken gaat het in de hier aan de orde zijnde werkingssfeerbepaling niet om het aantal overeengekomen arbeidsuren. De meest vergaande stelling van werknemer is dat ook de zeven werknemers die Providius niet meetelt voor de werkingssfeer, wel bij de bedoelde werkzaamheden zijn betrokken. Werkgeefster heeft dat echter gemotiveerd betwist. Tijdens de mondelinge behandeling is ook gebleken dat het niet zo is, dat werkgeefster meubels fabriceert die vervolgens nog verkocht moeten worden. Het hof constateert dat er méér werknemers zijn van wie de activiteiten gericht buiten de werkingssfeer vallen. Het hof verwerpt de stelling dat werkgeefster onder de werkingssfeerbepaling van de cao valt. De beschikking wordt bekrachtigd.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 05-10-2023

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2023:8349

Zaaknummer: 200.312.747/01

Rechters: M.E.L. Fikkers, W.F. Boele en mr. dr. P. Kruit

Advocaten: M.M. Pasman en T.S. Nicolai

Wetsartikelen: 10 wet op de cao

RECHTSPRAAK

Vrouw heeft recht op tijdens huwelijk opgebouwd nabestaandenpensioen man

Echtscheidingsprocedure. Vrouw verzoekt onder meer om huwelijkse voorwaarden op grond van redelijkheid en billijkheid buiten toepassing te laten. Hof wijst dat verzoek af. Partijen hebben afstand gedaan van de verevening van ouderdomspensioen. Het hof verklaart voor recht dat de vrouw aanspraak kan maken op haar deel van het tijdens het huwelijk opgebouwde nabestaandenpensioen van de man.

Partijen zijn gehuwd in 2002. Het huwelijk van partijen is op 18 november 2021 ontbonden door inschrijving van de echtscheidingsbeschikking van 22 juli 2021 in de registers van de burgerlijke stand.

Op 4 november 2002 hebben partijen een akte huwelijkse voorwaarden ondertekend bij de notaris. Deze huwelijkse voorwaarden houden onder meer in dat partijen elke huwelijksgoederengemeenschap uitsluiten. Evenmin worden inkomsten verrekend. Ook zijn partijen overeengekomen dat in geval van echtscheiding geen verevening van de voor scheiding opgebouwde pensioenaanspraken in de zin van de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding zal plaatsvinden. De man is eigenaar van de woning aan [A-straat] in [plaats A]. Partijen zijn op 30 september 2003 met [bank] een geldlening van € 120.000 met hypotheekstelling aangegaan. Partijen waren beide schuldenaar.

Bij de bestreden beschikking zijn de verzoeken van de vrouw om de huwelijkse voorwaarden te vernietigen en te bepalen dat partijen dienen over te gaan tot verdeling van de huwelijksgemeenschap, afgewezen. De vrouw verzoekt in hoger beroep onder meer een verklaring voor recht dat zij aanspraak maakt op het nabestaandenpensioen van de man. De vrouw stelt dat de huwelijkse voorwaarden op grond van de redelijkheid en billijkheid buiten beschouwing moeten worden gelaten, kort gezegd omdat zij niet wist dat zij huwelijkse voorwaarden had getekend en omdat de man zich gedroeg alsof partijen in gemeenschap van goederen waren getrouwd en zij daarvan ook is uitgegaan. Het ligt op haar weg deze stelling te

onderbouwen en zo nodig te bewijzen. Naar het oordeel van het hof is zij er niet in geslaagd haar stellingen voldoende te onderbouwen. De stelling van de vrouw dat zij bij de notaris niet wist dat zij huwelijkse voorwaarden ondertekende en dat zij dacht dat zij het testament van de man ondertekende, is door de man betwist en door de vrouw op geen enkele wijze nader onderbouwd. Dit had, mede gelet op de gemotiveerde betwisting door de man, wel op haar weg gelegen. Uit de in hoger beroep overgelegde correspondentie van het notariskantoor blijkt dit ook niet. Bovendien blijkt uit de eigen stellingen van de vrouw, zoals opgenomen op pagina 3 van de door haar overgelegde handgeschreven verklaring d.d. 18-08-2021 (productie 3 eerste aanleg) dat zij ook na het sluiten van het huwelijk – en in ieder geval tot het aangaan van de hypothecaire geldlening – ervan is uitgegaan dat de woning eigendom van de man was gebleven. In de verklaring staat (letterlijk weergegeven): *‘4. In 2003 wilde mijn man zijn hypotheek veranderen. (...) Hij zei mij dat ik mee moest gaan om te tekenen. Ik vroeg hem waarom, ‘het is toch jouw huis’ zei ik hem. Ja antwoordde hij, maar jij bent nu mijn vrouw dus moet jij ook tekenen. Ik begreep hieruit dat het huis dan van ons alle twee zou zijn. (...)’*

Ter zitting in hoger beroep heeft de vrouw eveneens verklaard dat zij wist dat het huis van de man was en dat zij daarom vroeg waarom zij mee moest naar de bank voor de hypotheek. Dat strookt niet met haar stelling dat zij steeds heeft gedacht dat zij in gemeenschap van goederen was getrouwd. Ook staat in de hierboven geciteerde verklaring dat de man desgevraagd heeft bevestigd dat het huis van hem was. Dat de man de vrouw altijd heeft voorgehouden dat zij in gemeenschap van goederen waren getrouwd, blijkt hieruit dan ook niet; eerder blijkt het tegendeel. Evenmin volgt dit uit het feit dat de man aanvankelijk ‘ongehuwd’ op zijn hypotheekaanvraag heeft gezet. Dit sluit eerder aan bij de weergave van de man dat het altijd duidelijk was dat de woning van hem was en dat hij wilde dat deze ook na het huwelijk van hem bleef.

De vrouw heeft zich kennelijk niet gerealiseerd dat zij hoofdelijk aansprakelijk is geworden voor de hypothecaire lening, terwijl het huis alleen eigendom van de man is. Deze omstandigheid kan er echter niet toe leiden dat toepassing van de huwelijkse voorwaarden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Het hof zal het verzoek van de vrouw om de huwelijkse voorwaarden buiten toepassing te laten, dan ook afwijzen.

De vrouw heeft verzocht te bepalen dat de man ervoor zorg dient te dragen dat zij uiterlijk binnen twee maanden na de datum van de beschikking van het hof zal worden ontslagen uit de hoofdelijke aansprakelijkheid van de hypotheek. De (advocaat van de) man heeft in zijn verweerschrift en ter zitting in hoger beroep aangegeven dat hij hier zo snel mogelijk voor zal zorgdragen. Voor zover de man heeft bedoeld dat het verzoek kan worden afgewezen omdat hij hiervoor zal zorgdragen gaat het hof hieraan voorbij, nu het nog steeds niet is gebeurd. Het

hof zal het verzoek dan ook toewijzen.

De vrouw verzoekt voor recht te verklaren dat zij aanspraak maakt op het nabestaandenpensioen van de man zodat dit bij de betreffende pensioenuitvoerders geregistreerd kan worden. Ter zitting in hoger beroep is gebleken dat de man zich niet (langer) verweert tegen dit verzoek, zodat het zal worden toegewezen. Het hof zal voor recht verklaren dat de vrouw aanspraak kan maken op haar deel van het tijdens het huwelijk opgebouwde nabestaandenpensioen van de man.

De vrouw heeft verzocht te bepalen dat de man haar verhuis- en opslagkosten vergoedt. Zij heeft daartoe aangevoerd dat zij ten onrechte de woning is uitgezet en dat bij de verdeling rekening dient te worden gehouden met deze kosten. De man heeft zich tegen het verzoek verweerd. Het hof is van oordeel dat er geen grondslag is voor dit verzoek. Voor zover de vrouw heeft bedoeld te stellen dat de man onrechtmatig heeft gehandeld omdat zij de woning is uitgezet, heeft zij deze stelling in het geheel niet onderbouwd, zodat het hof hieraan voorbijgaat. Het hof zal het verzoek afwijzen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 10-10-2023

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2023:2453

Zaaknummer: 200.315.392/01

Rechters: R.M. Troost, H.A. van den Berg en M.C. Schenkeveld

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verevening over opgebouwd pensioen huwelijkse periode, niet over pensioen dat had kunnen worden opgebouwd

Dit geding gaat over de vraag of niet-opgebouwde pensioenaanspraken onder de regels van pensioenverevening vallen. De vrouw stelt dat zij aanspraak maakt op verevening van het pensioen dat de man had moeten opbouwen, maar niet heeft opgebouwd. Volgens haar was er een – niet nagekomen – pensioentoezegging. Volgens de man was de gestelde toezegging er niet. Wat betreft dotaties die niet zijn gedaan, is het hof van oordeel dat deze niet dienen te worden meegerekend. De vrouw kan alleen rechten doen gelden op pensioenaanspraken die tijdens het huwelijk zijn opgebouwd, en niet op aanspraken die – los van de vraag of dit juist is omdat nadien een addendum is opgesteld – wel opgebouwd hadden moeten worden, maar die er niet daadwerkelijk zijn.

Partijen zijn in 1992 in Duitsland met elkaar gehuwd. Voorafgaand aan het huwelijk zijn zij op 4 november 1992 huwelijkse voorwaarden overeengekomen. De vrouw heeft de Duitse nationaliteit en de man de Nederlandse. De man heeft op 19 april 2012 bij de toenmalige rechtbank Groningen een verzoek tot echtscheiding ingediend. De rechtbank heeft bij beschikking van 6 mei 2014 de echtscheiding uitgesproken. Deze beschikking is bekrachtigd door dit hof bij beschikking van 9 juli 2015. De echtscheiding is op 5 november 2015 ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand. De rechtbank heeft vanaf 2012 tot aan de bestreden beschikking van 28 januari 2020 en de daarop volgende beschikking van 21 april 2020 (over de partneralimentatie en de afwikkeling huwelijkse voorwaarden, zaaknummers 200.281.192/01 en 200.281.193/01 in hoger beroep) op deelonderwerpen diverse beschikkingen afgegeven. Deze maken allemaal onderdeel uit van de echtscheidingsprocedure. Dit hoger beroep gaat over een van deze deelonderwerpen, te weten – samengevat – het pensioen en de polissen.

Het hof stelt vast dat de Nederlandse rechter rechtsmacht heeft om over het verzoek tot pensioenverevening te oordelen. De vrouw stelt dat de rechtbank ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat de vrouw geen aanspraak kan maken op het pensioen dat de man na 27 mei 2004 had moeten opbouwen. Zij wijst er daarbij allereerst op dat de man pas bij akte van 26 februari 2018 zijn jaarrekening 1991 heeft overgelegd. Dat was volgens haar nadat het deskundigenrapport is opgesteld en nadat de deskundige ter zitting van 22 december 2017 kon worden bevroegd. De gerechtelijk deskundige heeft daarom bij het opstellen van haar rapport geen kennis gehad van de inhoud van de jaarrekening 1991, wat volgens de vrouw een belangrijk stuk was. Uit de jaarrekening 1991 en de toelichting op de winst- en verliesrekening (pas opgemaakt op 27 april 1994) valt volgens de vrouw af te leiden dat er een pensioentoezegging is gedaan vanaf 1 januari 1991, en uit niets blijkt dat deze toezegging op enig moment is geëindigd.

Het hof gaat aan deze stelling voorbij, omdat uit het dossier blijkt dat de advocaat van de man reeds bij brief van 24 oktober 2016 stukken onder meer betrekking hebbend op 1991 aan de deskundige heeft verstrekt. In die stukken komen dezelfde bedragen voor (f 366.240 en f 27.131) als in de jaarrekening van 1991 staan genoemd ter zake van pensioenbedragen [verweerder].

Wat daar verder ook van zij, de vrouw heeft op een later moment in dit hoger beroep (zie hierna) haar standpunt gewijzigd, waardoor gegevens uit 1991 voor haar niet meer van belang zijn, hetgeen zij tijdens de zitting bij het hof op 28 mei 2021 heeft bevestigd.

Het hof volgt de zienswijze van de deskundige. In artikel 8c van de destijds geldende Pensioen- en Spaarfondsenwet (PSW) was bepaald dat de aanspraak op ouderdomspensioen van een deelnemer, en de aanspraak op weduwen- of weduwnaarspensioen ten behoeve van de echtgenoot van een deelnemer, zonder toestemming van de echtgenoot niet bij overeenkomst kunnen worden verminderd. In artikel 2b PSW was bepaald dat ook voor uitruil deze toestemming nodig was. Net als de huidige Pensioenwet beoogde de PSW de opgebouwde aanspraken te beschermen. De werknemer kon en kan dus wel zonder instemming van de partner het pensioen wijzigen, indien het gaat om nog in de toekomst te verwerven pensioenaanspraken.

Het hof leidt uit de stukken af dat het bijzonder partnerpensioen dat de vrouw vanuit de [naam2] B.V. zal ontvangen na overlijden van de man € 10.974 bruto per jaar bedraagt. Daarnaast zijn er door de man aanspraken opgebouwd bij het [naam3], waaronder ook een partnerpensioen, en is er sprake van met pensioen te vergelijken aanspraken, door beide partijen opgebouwd in verzekeringen op naam van [naam7] Gmbh. Ook de verevening/verdeling van deze polissen is tussen partijen nog in geschil. Voor zover er op de

man daarnaast nog aanvullend een verplichting zou rusten om het weduwenpensioen te herverzekeren, staat op dit moment nog niet vast voor welk bedrag dit zou dienen te gebeuren. Omdat bovendien gesteld noch gebleken is dat de vrouw nu al schade heeft geleden door het feit dat deze verplichting mogelijk nog niet (geheel) is nagekomen kan in dit stadium dan ook geen sprake zijn van een schadevergoedingsverplichting van de man jegens de vrouw. Voor zover de vrouw de man persoonlijk aansprakelijk wil stellen voor zijn (dis)functioneren als bestuurder van de bv geldt dat in de onderhavige procedure, betreffende een nevenvoorziening van de echtscheiding, geen plaats is om dit te beoordelen. Dit verzoek kan niet worden beschouwd als een verzoek dat voldoende samenhangt met het verzoek tot echtscheiding zoals bedoeld in artikel 827 lid 1 onder f Rv.

De vraag die op grond van bovenstaande centraal staat is de vraag of bij de berekening van de aanspraken van de vrouw op grond van haar recht op verevening van het gedurende het huwelijk in eigen beheer opgebouwde pensioen uit moet worden gegaan van de daadwerkelijk opgebouwde bedragen, of de bedragen die op grond van de pensioentoezegging – zonder addendum – hadden moeten worden gedoteerd. De vrouw heeft daarbij nog gesteld dat niet alleen rekening moet worden gehouden met de bedragen die hadden moeten worden gedoteerd, maar ook met de dotaties die vóór het aangaan van het huwelijk hadden moeten plaatsvinden, omdat de toezegging tot deze dotaties vanaf de pensioenovereenkomst van 27 mei 2004 met terugwerkende kracht over alle dienstjaren heeft plaatsgevonden, en aldus toch onder de te verevenen aanspraken vallen die gedurende het huwelijk zijn opgebouwd.

Het hof is van oordeel dat de vrouw geen aanspraak heeft op verevening van de aanspraken die zijn opgebouwd door dotaties vóór de huwelijksdatum. Het recht op pensioenverevening berust volgens de regeling in de WVPS op het uitgangspunt dat echtgenoten in gelijke mate aanspraak kunnen maken op het pensioen dat gedurende de deelnemingsjaren tussen de huwelijkssluiting en het tijdstip van scheiding door een van hen is opgebouwd, dus evenredig met de duur van het huwelijk. Voor zover de deelnemingsjaren gelegen zijn vóór de datum van de huwelijkssluiting blijven zij voor de pensioenberekening in het kader van de verevening buiten beschouwing.

Wat betreft dotaties die niet zijn gedaan, is het hof van oordeel dat deze niet dienen te worden meegerekend. De vrouw kan alleen rechten doen gelden op pensioenaanspraken die tijdens het huwelijk zijn opgebouwd, en niet op aanspraken die – los van de vraag of dit juist is omdat nadien een addendum is opgesteld – wel opgebouwd hadden moeten worden, maar die er niet daadwerkelijk zijn. Het hof volgt hierin de visie van de door de rechtbank benoemde deskundige, die ook strookt met de verklaringen en stukken van de man, zoals hierboven is uiteengezet.

Het hof heeft in zijn beschikking van 9 juli 2015 geconstateerd dat tussen partijen niet in geschil was dat in de pensioenovereenkomst (van 2004) aan de vrouw een premievrije aanspraak op bijzonder nabestaandenpensioen wordt verleend. Tevens heeft het hof toen (onder meer) geconstateerd dat sprake was van onduidelijkheid over de omvang van deze pensioenaanspraken. De deskundige schrijft in haar rapport van 30 januari 2017: 'Naar mijn oordeel leidt de ondertekende pensioenovereenkomst ertoe dat er tenminste tot en met 27 mei 2004 pensioenaanspraken zijn opgebouwd waarvan de hoogte vastgesteld moet worden op basis van de omschrijvingen in deze pensioenovereenkomst.' Er is derhalve op basis van de overeenkomst uit 2004 berekend welke aanspraken de vrouw heeft. Van strijd met de uitspraak van 9 juli 2015 is dan ook geen sprake. Dat het hof in navolging van de deskundige en de rechtbank oordeelt dat niet moet worden gerekend met hetgeen gespaard had kunnen worden – en volgens de vrouw had moeten worden – maakt dit niet anders.

Uitgangspunt in de 'afstort-jurisprudentie' is dat van de vereveningsgerechtigde echtgenoot in beginsel niet kan worden gevergd dat deze bij voortdurend afhankelijk blijft van het beleid dat de andere echtgenoot ten aanzien van de betrokken rechtspersoon (en de onderneming waaraan deze verbonden is) voert en het risico moet blijven dragen dat het in eigen beheer opgebouwde pensioen *te zijner tijd* niet kan worden betaald. Het gaat in die gevallen om een risicovolle onzekere toekomstige gebeurtenis. Uit de door partijen overgelegde stukken maakt het hof echter op dat [naam2] B.V. reeds per 1 mei 2020 is overgegaan tot het uitkeren van het aan de vrouw toekomende deel van het door de man tijdens het huwelijk opgebouwde ouderdomspensioen, te weten € 1.318 per jaar. In die zin vindt de verevening al daadwerkelijk plaats. Daar komt nog bij dat partijen in artikel 8 van hun huwelijkse voorwaarden zijn overeengekomen dat de verrekening/verevening alleen zal plaatsvinden als, en niet eerder dan nadat, het ouderdomspensioen onvoorwaardelijk tot uitkering komt. Hoewel de vrouw heeft betoogd dat deze passage enkel ziet op ouderdomspensioen, heeft het hof wat betreft het (door de man te herverzekeren) nabestaandenpensioen hiervoor al overwogen dat op dit moment niet vast staat of en voor welk bedrag dit zou dienen te gebeuren.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 28-06-2022

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2022:6260

Zaaknummer: 200.277.706/01

Rechters: C. Koopman, I.M. Dölle en E.B.E.M. Rikaart-Gerard

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Werkgever had voor werkneemster gebruikelijke pensioenvoorziening moeten treffen

Partijen verschillen van mening over de vraag of zij hebben afgesproken dat werkgever een pensioenvoorziening voor werkneemster, indertijd werkzaam als advocaat-stagiaire, had moeten treffen of dat werkgever dit alleen hoefde te doen als dit gebruikelijk was voor advocaten in loondienst. Na het horen van getuigen is het eindoordeel van het hof dat werkgever de in de afsprakenbrief toegezegde pensioenvoorziening voor werkneemster had moeten treffen. Het hof gelast een comparitie om te bepalen wat een gebruikelijke pensioenvoorziening was.

In het tussenarrest van 20 september 2022 heeft het hof voorshands bewezen geacht de stelling van werkneemster dat partijen onvoorwaardelijk hebben afgesproken dat voor haar een pensioenverzekering wordt afgesloten (zoals die voor advocaten in loondienst gebruikelijk is). Het hof heeft werkgeefster in de gelegenheid gesteld dat bewijsvermoeden te ontzenuwen door middel van tegenbewijs. Werkgeefster heeft als getuige verklaard dat werkneemster voorafgaand aan indiensttreding heeft verzocht dat zij hetzelfde nettosalaris zou behouden als bij haar vorige werkgever en dat zij een pensioenvoorziening wilde. Het was voor werkgeefster niet mogelijk om aan beide eisen te voldoen en daarom is afgesproken dat werkneemster haar nettosalaris zou behouden en dat er een pensioenvoorziening zou komen, met als uitzondering dat, wanneer een pensioenvoorziening gebruikelijk was voor advocaat-stagiaires, zij wel een pensioenvoorziening zou krijgen omdat werkgeefster niet wilde dat werkneemster achtergesteld zou worden ten opzichte van andere advocaat-stagiaires in het land. Werkgeefster heeft bij de Rotterdamse Orde van Advocaten geïnformeerd en het antwoord gekregen dat het niet gebruikelijk was. Dit is met werkneemster besproken voor haar indiensttreding. Tijdens gesprekken over de voortzetting van het dienstverband heeft werkgeefster voorgesteld dat werkneemster zelfstandig advocaat zou worden en voor haar eigen pensioen zou zorgen en om de kou wat uit de lucht te nemen voorgesteld om vanaf dat

moment een pensioenvoorziening te treffen. Aanmelding heeft plaatsgevonden per 1 juli 2008. Tot het moment van de opzegging van de arbeidsovereenkomst door werkneemster eind 2008 is niet meer gesproken over een pensioenvoorziening. Werkneemster heeft als getuige verklaard dat zij op 28 oktober 2005 van werkgeefster een arbeidsovereenkomst en aanstellingsbrief heeft gekregen. Toen zij de arbeidsovereenkomst op kantoor doorlas, zag ze dat er niets over pensioen instond. Zij heeft werkgeefster daarop aangesproken en werkgeefster verwees vervolgens naar de aanstellingsbrief waarin een bepaling over het pensioen stond. Werkneemster heeft vervolgens in goed vertrouwen de arbeidsovereenkomst getekend. Op 1 november 2008 kreeg zij een brief van Achmea dat een pensioenregeling was getroffen met terugwerkende kracht met ingang van 1 juli 2008. De pensioenvoorziening die was getroffen, is een pensioenverzekering. Dit is niet wat zij voor ogen had bij een pensioenregeling.

Het hof is van oordeel dat werkgeefster niet is geslaagd in het ontzenuwen van de voorshands bewezen geachte onvoorwaardelijke afspraak dat voor werkneemster een pensioenverzekering wordt afgesloten. Het hof acht bewezen dat tussen partijen de onvoorwaardelijke afspraak is gemaakt dat voor werkneemster een pensioenverzekering wordt afgesloten, zoals die voor advocaten gebruikelijk is. De verklaring van werkgeefster dat werkneemster wel een pensioenvoorziening zou krijgen als zij achtergesteld zou worden ten opzichte van andere advocaat-stagiaires in het land strookt niet met de bepaling in de opgestelde afsprakenbrief. Volgens het hof had werkgeefster er rekening mee moeten houden dat werkneemster niet voor haar uitdiensttreding een vordering jegens haar werkgever zou instellen. Werkneemster heeft al enkele maanden na het einde van de arbeidsovereenkomst de pensioenkwestie aan de orde gesteld. Werkgeefster is gehouden tot nakoming van de verbintenis om een pensioenverzekering voor werkneemster af te sluiten zoals die voor advocaten in loondienst gebruikelijk is over de periode 6 januari 2006 tot 1 juli 2008. De pensioenafpraak biedt voldoende houvast om in onderling overleg een voor werkneemster passende pensioenvoorziening te treffen, ook al hebben partijen destijds niet over concrete bedragen gesproken. Onderzocht moet worden welke pensioenvoorziening gebruikelijk is voor een advocaat in loondienst met een vergelijkbare positie, ervaring en achtergrond als werkneemster. Het hof zal een mondelinge behandeling gelasten met als doel het verkrijgen van informatie en het beproeven van een schikking.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 05-09-2023

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2023:1803

Zaaknummer: 200.257.863/02

Rechters: M.D. Ruizeveld, C.A. Joustra en R.S. van Coevorden

Advocaten: R. de Mooij en H.H. Veurtjes

Wetsartikelen: 7:610 BW

RECHTSPRAAK

Werkgever aansprakelijk voor niet sluiten WIA-excedentverzekering

Dit geschil gaat over de vraag of Wipro als werkgever aansprakelijk is voor het feit dat ten behoeve van werknemer geen IVA (Wet inkomensvoorziening volledig arbeidsongeschikten)-excedentverzekering is afgesloten. Het hof oordeelt dat dit het geval is. Werknemer mocht daarop vertrouwen onder meer op grond van door werkgever aan de OR gedane mededelingen, het doen van een offerteaanvraag en een Uniform Pensioenoverzicht (UPO) waarop stond vermeld dat een Wia-excedentverzekering was afgesloten. Dat het UPO door een pensioenuitvoerder is verzonden, doet hieraan niet af. De pensioenuitvoerder doet dat als hulppersoon. Door geen verzekering tot stand te brengen heeft de werkgever de verplichtingen uit goed werkgeverschap geschonden. Daarom is hij aansprakelijk voor de schade. De hoogte van de schade is niet betwist door Wipro, zodat het gevorderde bedrag van € 488.353 wordt toegewezen.

Werknemer is op 25 oktober 2010 in dienst getreden bij Wipro Limited (hierna: Wipro) en werkte laatstelijk in de functie van Program Manager. Eind 2015 heeft Wipro het idee opgevat om haar pensioenregeling aan te passen. Op 1 januari 2016 is de pensioenregeling, met instemming van de ondernemingsraad, gewijzigd. Op 17 juli 2017 is werknemer uitgevallen vanwege arbeidsongeschiktheid. Bij brief van 16 oktober 2018 heeft Aon/One Underwriting aan werknemer overzichten van zijn 'arbeidsongeschiktheidspensioen 2018' gestuurd. Hierin staat dat hij per 1 januari 2018 is aangemeld voor een WGA- en een IVA-excedentverzekering. Bij brief van 17 december 2018 heeft Aon aan werknemer laten weten dat de in het overzicht van oktober 2018 opgenomen gegevens niet correct waren en dat Wipro voor haar werknemers (uitgezonderd de 'Former Philips werknemers') alleen een WGA-hiaatverzekering Uitgebreed had afgesloten. Werknemer viel niet onder die uitzondering en

voor hem was dus geen IVA-excedentverzekering afgesloten. Partijen hebben op 11 februari 2020 een vaststellingsovereenkomst gesloten. Daarin is de arbeidsovereenkomst met wederzijds goedvinden beëindigd. Tussen partijen is in geschil of Wipro als werkgever jegens werknemer aansprakelijk is voor het feit dat ten behoeve van werknemer geen IVA-excedentverzekering is afgesloten. De kantonrechter heeft geoordeeld dat Wipro hiervoor niet aansprakelijk is. In hoger beroep is Wipro bij tussenarrest van 13 december 2022 opgedragen een aantal schriftelijke stukken over te leggen.

Het hof concludeert dat Wipro in meerdere opzichten niet aan de bewijsopdracht heeft voldaan. Op grond van de overgelegde stukken kan niet worden uitgesloten dat in de jaren voorafgaand aan 2016 voor werknemer een WIA-excedentverzekering van kracht was. Vaststaat dat de hoogte van het salaris van werknemer zodanig was dat hij (groot) belang had bij deze verzekering. Bij het ontbreken van een andersluidende opgave van Wipro moet het hof veronderstellenderwijs aannemen dat dit niet voor alle werknemers van Wipro gold. Wipro stelt dat de pensioenregeling op 1 januari 2016 is gewijzigd met instemming van de OR. Volgens Wipro geldt vanaf die datum voor alle werknemers de WGA-hiaatverzekering en alleen voor een aanwijsbare groep 'Former Philips' werknemers de WIA-excedentverzekering. Wat de exacte gang van zaken is geweest kan het hof niet vaststellen vanwege de tekortkomingen in de door Wipro overgelegde stukken. Met name kan niet worden uitgesloten dat aanvankelijk de nieuwe pensioenregeling wel een WIA-excedentverzekering omvatte voor alle werknemers (inclusief werknemer) en dat hiervoor ook premie is afgedragen, maar dat dit later is terug gedraaid. Wanneer deze correctie zou hebben plaatsgevonden ná de eerste ziekte dag van werknemer (juli 2017), acht het hof dit in strijd met de zorgvuldigheid die Wipro als goed werkgever betaamde. In dat geval viel werknemer immers onder de dekking van de WIA-excedentverzekering en werd hij ernstig benadeeld door het terugdraaien van deze dekking, nog daargelaten dat gesteld noch gebleken is dat dit met hem is besproken of hij daarmee heeft ingestemd. Het hof neemt daarbij tot uitgangspunt dat het Wipro niet was toegestaan, binnen de grenzen van 'goed werkgeverschap', om zonder daartoe strekkende mededeling deze WIA-excedentverzekering eenzijdig te beëindigen. Ook echter in de situatie dat de WIA-excedentverzekering, zoals Wipro stelt, in het kader van de nieuwe pensioenregeling of daarbuiten, als separate verzekering, niet tot stand is gekomen voor de groep werknemers waartoe werknemer behoort, heeft Wipro naar het oordeel van het hof gehandeld in strijd met de beginselen van goed werkgeverschap. Tijdens een bijeenkomst met de OR in 2015 is de verwachting gewekt dat er een 'separate offerte' zou volgen voor de WIA-excedentverzekering. Ook is het afsluiten van die verzekering voor alle werknemers met een inkomen boven het maximumdagloon op de agenda geweest en is hiervoor in november 2016 een offerte aangevraagd. Ook ontving werknemer van de verzekeraar vanaf 2016 elk jaar UPO's waarin de totstandkoming van de WIA-excedentverzekering werd bevestigd. Gesteld

noch gebleken is dat Wipro op enig moment ondubbelzinnig aan alle werknemers met een inkomen boven het maximumdagloon (onder wie werknemer) heeft gecommuniceerd dat zij afzag van het afsluiten van een WIA-excedentverzekering voor deze groep. Werknemer heeft in de veronderstelling mogen verkeren dat voor hem een dergelijke verzekering was afgesloten. Wipro is toerekenbaar tekortgeschoten in haar verplichtingen op grond van artikel 7:611 BW en is gehouden de schade die werknemer dientengevolge lijdt te vergoeden. De hoogte van de schade is niet betwist door Wipro, zodat het gevorderde bedrag van € 488.353 wordt toegewezen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 19-09-2023

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2023:2524

Zaaknummer: 200.303.598/01

Rechters: H.T. van der Meer, T.S. Pieters en A.C.M. Kuypers

Advocaten: H.B. Dekker en M. Bouiga

Wetsartikelen: 7:611 BW